Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 3

5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

Ţara groazei

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Ţara groazei

Nr. 3

V.1.0
V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL IV
„FRUMOS AEROPLAN! FRUMOS!“

În ziua de 20 Iunie la amiază, soldatul, care făcea de gardă în faţa cazărmii din Mogadiscio în Somalia italiană, lăsă brusc patul puştii la pământ şi începu să strige ca şi când ar fi înnebunit deodată:

— Frumos aeroplan! Frumos!

Şi râdea, arătându-şi cei treizeci şi doi de dinţi şi dând atât de mult capul pe spate, privind în sus şi strângând ochii din pricina soarelui, în cât bereta îi alunecă de pe craniul ras şi căzu pe jos.

Atraşi de acele strigăte extraordinare, un sergent, un caporal şi alţi patru soldaţi ieşiră de la postul de gardă, unii la ora aceea toridă, aţipiseră desigur puţin şi ridicând capul, începură şi ei să strige cât îi ţinea gura:

— Frumos – frumos!

În adevăr, în văzduhul limpede, se vedea un aeroplan zburând şi coborând în spirale chiar deasupra imensei zone înconjurate de clădirile joase ale cazărmii.

Soldaţii, în frunte cu sergentul, urlau încă de bucurie şi de uimire, pe când aeroplanul, pe care flutura drapelul italian, trecând pe deasupra acoperişurilor, atingea pământul la capătul curţii, pustii la ora aceea, făcându-i înconjurul şi oprindu-se la zece paşi de poarta, unde se aduna soldaţii.

Aceştia, îndată ce-l văzură oprindu-se, se repeziră rămânând la postul său numai soldatul care făcea de gardă! Ce e drept, făcuse un pas ca să se apropie şi el de aeroplan, dar simţul disciplinei, atât de înrădăcinat în inima indienilor negri în serviciul Italiei, fu mai tare decât entuziasmul şi decât curiozitatea. Era de pază la poarta cazărmi şi rămase. Dar tremura tot de nerăbdare. Ochii lui holbaţi, priveau aeroplanul şi aviatorii şi din gura sa ieşeau mereu în mod mecanic, aceste cuvinte:

— Frumos aeroplan! Frumos!

Între timp, camarazii săi, mai liberi decât dânsul se apropiaseră de aparat. Sergentul dase un ordin scurt: subalternii săi se opriseră la doi paşi de aparat; el trecu atunci în dreapta şi câteşi cinci, ţepeni ca în faţa unui general venit în inspecţie,

salutară milităreşte cu o mână pe care emoţia o făcea să tremure.

În acelaş timp, cu o linişte tot atât de uimitoare ca şi sosirea neprevăzută a aeroplanului, trei băieţi săriră din nacela, o vastă nacelă în formă de barcă şi prevăzută cu un parbriz cu geamuri, care o făceau să pară atât de ciudată.

Doi dintre acei extraordinari aviatori aveau braţul drept in eşarfă. Câteşi trei purtau cunoscuta uniformă a cercetaşilor italieni. Unul din ei, cel mai mare, era înarmat cu o carabină pe care o purta în bandulieră şi cu un *browning,* care se zărea în centura de la brâu. Altul, cel mai brun, n-avea, decât un *browning.* Iar cel de-al treilea, cu ochii albaştri, purta un simplu revolver. Aveau chipurile bronzate şi puţin cam trase. Vârsta lor părea să fie între cincisprezece şi şaisprezece ani.

Sergentul, care în câteva secunde îşi dete seama de toate acele particularităţi, era un somalez dintre cei mai inteligenţi, soldat eroic, de mult timp în serviciul Italiei, decorat cu medalia militară, făcuse parte din detaşamentul trimis anul precedent la Roma, cu prilejul unei reviste militare.

Asistase la exerciţiile cercetaşilor italieni şi recunoscu imediat uniforma celor trei băieţi. Dar uimirea sa creştea mereu. Gândiţi-vă numai: trei cercetaşi, care aterizează cu aeroplanul la Mogadiscio, la 6.000 kilometri, în linie dreaptă, Roma! Iată ceva care putea uimi pe sergentul Mata Hari, cu toate cele cincisprezece campanii de război în care servise şi cu toate decoraţiile lui.

Şi iată de ce sta nemişcat ca o statuie, în poziţie, ca şi camarazii săi.

Dar, cel mai mare dintre băieţi îl scoase din poziţia aceea rigidă.

— Sergente, îl întrebă el cu o voce sigură şi cu un pronunţat accent roman: Suntem la Mogadiscio, nu e aşa?

— Da, Domnule! răspunse bravul Mata Hari, lăsând jos mâna, gest imediat imitat de subalternii săi.

— Mulţumesc. Nu e vreun ofiţer în cazarmă? Aş voi să vorbesc cu un ofiţer.

— E căpitanul! zise Mata Hari. Şi, întorcându-se spre oamenii lui, strigă un ordin, care-i făcu să alerge la corpul de gardă, unde intrară şi de unde ieşiră aproape imediat, întorcându-se cu baioneta la armă, poziţie de paradă, în pragul porţii dincolo de care se şi strânseseră câţiva curioşi, indigeni, coloni. Funcţionari, ţinuţi afară de sentinelă. În acelaş timp, Mata Hari o luă şi el la

fugă şi dispăru întruna din clădirile ce înconjurau curtea.

Tăcuţi şi calmi, cei trei extraordinari cercetaşi aşteptau, zâmbind, la umbra aripii stângi a aeroplanului lor.

Nu aşteptară mult. După cinci minute, Mata Hari reapăru în galop urmat de un căpitan în uniformă albă şi cu cască pe cap. Ofiţerul nu alerga ca sergentul, dar se cunoştea după mers cât era de nerăbdător să ajungă. Şi văzând pe cei trei cercetaşi şi aparatul lor, chipul său bărbătesc luă o expresie de extraordinară uimire. Cei trei cercetaşi, calmi, cu o graţioasă mândrie tinerească, salutară milităreşte.

Şi acela, care vorbise la început, spuse:

— Domnule căpitan, noi suntem, după cum vedeţi, după uniforma noastră, trei cercetaşi italieni. Mă numesc Raimondo Balsan şi sunt din Roma. Acesta e Marius Colombo, milanez (şi arătă pe cel mai brun). Şi acesta e Jean Bart, genovez (şi arătă pe băieţaşul cu ochii albaştri.

Apoi, după o scurtă tăcere, Raimondo Balsan reluă cu glasul său energic şi sonor:

— Domnule căpitan, am pornit din Roma cu acest hidroavion, inventat de tatăl meu şi construit de el şi de mine, ca să încercăm să câştigăm premiul de cinci milioane franci oferit de Carnegie, aceluia care va traversa Atlanticul în zbor, din Europa la New-York. Noi am luat astfel locul tatălui meu, care a fost grav rănit într-un accident, în ajunul plecării. O avarie a busolei ne-a făcut să luăm o direcţie greşită. Şi am aterizat pe o plajă despre care am aflat mai târziu că era coasta coloniei portugheze din Africa de Est. După diverse accidente şi aventuri dramatice, în cursul cărora prietenii mei au fost amândoi răniţi la braţul drept, după cum vedeţi[1], am putut, în sfârşit, ajunge la Mogadiscio. Vrem să ne odihnim aici două zile şi după ce vom fi încărcat benzina şi proviziile necesare, să plecăm spre New-York, spre a câştiga premiul.

Şi Raimondo Balsan tăcu, păstrând o atitudine simplă şi liniştită ca şi când ar fi povestit cel mai obişnuit lucru din lume.

— E cu putinţă? E cu putinţă, bâlbâi căpitanul.

Şi ofiţerul, palid, sub pielea bronzată, îşi trecu mâna pe frunte ca cineva care se crede jucăria unui vis. Dar nu era un vis. Era la Mogadiscio într-o frumoasă zi de Iunie şi hidroavionul, care venea din Italia, era acolo cu cei trei eroici cercetaşi, în carne şi-n oase.

---

[1] A se vedea aceste emoţionante aventuri in volumele I şi II din *Cei trei cercetaşi.*

Şi atunci, regăsindu-şi acel spirit de deciziune atât de dezvoltat în ofiţerii coloniali, din pricina stării de război aproape permanente, ofiţerul salută, la rândul său, milităreşte şi zise cu vocea tremurând de emoţie:

— Sunt căpitanul Sannazzaro. Veniţi, prieteni. Colonelul Ferrandi, care comandă regimentul, îşi face siesta aici în cazarmă. Îl vom scula. Şi îi veţi povesti minunata voastră aventură… Veniţi! Şi, abia stăpânindu-şi emoţia, căpitanul se întoarse spre sergent şi arătându-i mulţimea, care se îngrămădea în faţa porţii, îi ordonă:

— Mata Hari, ai grijă ca nimeni să nu intre în curte şi să se apropie de aeroplan.

Apoi adresându-se cercetaşilor, repetă:

— Veniţi! Veniţi!

Era, într-adevăr, ora siestei. Toţi soldaţii companiei dormeau. Ofiţerii, care în majoritate, locuiau afară din cazarmă, erau absenţi. În cazarmă nu era decât Sannazzaro, căpitanul de săptămână şi colonelul Ferrandi, care venit pentru afaceri de serviciu, voise să se odihnească fără a mai ieşi din cazarmă şi adormise pe un pat de soldat, într-o cameră neocupată, de lângă biroul companiei.

Căpitanul rugă pe cei trei cercetaşi să aştepte în acest birou, mobilat cu câteva scaune, o masă şi caziere şi împodobit cu panoplii şi trofee militare pe pereţi, iar el intră în sala vecină. Trecură câteva minute. Uşa se deschise brusc şi apăru un ofiţer cu părul cărunt şi tăiat scurt, înalt, slab, osos, cu capul gol şi o uniformă albă pe mânecile căreia străluceau galoanele de aur.

Cei trei cercetaşi salutară milităreşte. Colonelul, cu ochii umezi, îi privi: alergă la fereastră, o deschise şi după ce observă marea pasăre mecanică nemişcată în mijlocul curţii, se întoarse şi cu vocea tremurătoare, zise:

— E adevărat? E posibil, ceea ce mi-a povestit căpitanul?

— Domnule colonel, răspunse Raimondo, cu un ton de mândrie destul de explicabilă – e adevărat, de vreme ce am spus-o şi de vreme ce suntem aici!

Ofiţerul superior rămase nemişcat şi trăsăturile sale se destinseră. Apoi, cu avânt, apucă pe băieţi de umeri, unul după altul şi îi îmbrăţişă.

— Bravi băieţi!, Bravi băieţi! N-aveţi nevoie de nimic? Spuneţi, răspundeţi.

— Ca să vă spunem drept, domnule colonel, zise în dialect milanez, tânărul Marius Colombo, cred că ne e foame…

— Repede! Repede, căpitane, strigă colonelul. La cantină! Duceţi-vă şi spuneţi să se prepare o masă bună la galop. Dar repede! Şi când va fi gata să veniţi să ne spuneţi.

Căpitanul ieşi în fugă şi colonelul continuă:

— Şedeţi, băieţi! Povestiţi-mi! Da, povestiţi-mi tot. Căpitanul mi-a spus atât de puţin…

Se aşezară pe scaune şi Raimondo povesti. Când uita, din modestie, ceva din cele ce făcuse el, camarazii săi îl întrerupeau, completând şi precizând.

Între timp, căpitanul pusese pe soldaţi să aducă pe masa popotei, atâta mâncare încât ar fi putut ospăta un întreg batalion de cercetaşi; iar la poarta cazărmii, sergentul Mata Hari povestea mulţimii, devenită acum imensă, tot ce auzise şi el de la Raimondo Balsan.

Şi bravul sergent era mereu întrerupt de exclamaţiile albilor şi de strigătele de „frumos, frumos” pe care le scoteau indigenii, aplaudând de entuziasm, de uimire, de bucurie.

Dar zgomotul acela deşteptase pe oamenii care îşi făceau siesta prin dormitoare şi curtea se umplu de soldaţi îmbrăcaţi în alb şi cu berete roşii.

Garnizoana din Mogadiscio, în timpuri normale se compune numai dintr-o companie de soldaţi cu efectiv de război. Nu erau deci în curte mai mult de cincizeci de oameni. Dar erau şi femei şi copii. Îmbrăcate cu fuste şi bluze colorate, sau cu rochii întregi de pânză albă, galbenă, roşie sau albastră, femeile se adunaseră în grabă, iar în jurul lor o puzderie de copii care se ţineau de fustele lor, sau alergau de colo până colo strigând cât îi ţinea gura.

În jurul aeroplanului, păzit de patru soldaţi şi de caporalul, înarmaţi, era un tumult fantastic, o zarvă, o îngrămădeală ca în zile de sărbătoare, o curiozitate delirantă, căci niciodată nu se văzuse la Mogadiscio un aeroplan.

Şi din toate părţile se auzeau exclamaţii: „Frumos! Frumos! Cercetaşi!“ acompaniate de strigăte, de râsete şi de tumbe de tot felul.

O jumătate escadron de cavalerie se afla, în săptămâna aceea, întâmplător, la Mogadiscio. Cavaleriştii stăteau sub corturi pe un teren de manevre în apropierea cazărmii. Şi când şeful lor fu vestit de cele ce se petreceau, fu un tapaj de nedescris. Ofiţeri, subofiţeri şi simpli soldaţi, care nu erau de serviciu, alergară spre cazarmă, dornici să vadă aparatul şi să audă povestea minunată.

Şi Raimondo, Marius şi Jean Bart ar fi fost purtaţi în triumf, dacă în clipa aceea ar fi ieşit în curte. Dar ei nu apărură. Pe când colonelul şi căpitanul îi contempla cu admiraţie şi chiar îi serveau, cei trei băieţi mâncau cu poftă din bunătăţile ce le fuseseră puse dinainte.

CAPITOLUL II
PLECAREA DE LA MOGADISCIO

În mai puţin de o oră întreg Mogadiscio aflase despre sosirea, aventurile şi planurile celor trei eroici cercetaşi.

Pe când, după un prânz excelent, Raimondo, Marius şi Jean Bart – aceşti doi din urmă după ce fuseseră pansaţi de medicul-maior ai batalionului – dormeau în nişte paturi curate şi moi, autorităţile civile şi militare discutau asupra unei mari serbări ce voiau să dea în cinstea celor trei cercetaşi.

Colonelul, întovărăşit de cei trei cercetaşi avea să treacă în revistă trupele garnizoanei; urmau apoi exerciţiile equestre ale cavaleriştilor somali şi dansuri negre, focuri de artificii, banchet! Şi coloniştii hotărâră să trimită la Roma, ministrului Coloniilor, o lungă radiogramă prin care să se vestească părinţilor celor trei cercetaşi, prin mijlocirea guvernului şi lumii întregi, prin ziare, prezenţa la Mogadiscio a celor trei cercetaşi şi aventurile prin care trecuseră ei.

Şi toate acestea se realizară, punând în inimile tinerilor, eu toate pericolele trecute şi viitoare, noi speranţe şi curaj.

Dar a doua zi după serbare, care avu loc a treia zi după sosirea celor trei cercetaşi, ei nu se mai gândiră la altceva de cât să plece cât mai curând spre a-şi ajunge scopul ce şi propuseseră, părăsind patria.

În dimineaţa zilei fixată pentru plecare, se ţinu la domiciliul colonelului un fel de consiliu. Asistară toţi ofiţerii şi funcţionarii principali. Aceşti oameni competenţi voiau să examineze drumul pe care trebuiau să-l facă cei trei cercetaşi. Bineînţeles că în acel consiliu, Raimondo, Marius şi Jean Bart, aveau locul de cinste.

Întrebarea pusă de ei era aceasta:

— Să ne ducem direct la New-York, sau e mai bine să plecăm de pildă la Lisabona în Portugalia, care, în linie dreaptă, e oraşul din Europa cel mai apropiat de New-York?

Căpitanul Sannazzaro, care era şeful serviciului geografic al coloniei, rezumă discuţia care dura de o oră. El spuse, fiind ascultat de toţi cu cea mai vie atenţie:

— Distanţa în linie dreaptă de la Mogadiscio la New-York e de 13.000 kilometri, dintre care 400 deasupra uscatului, iar restul

deasupra Oceanului. Pe de altă parte, distanţa de la Mogadiscio la Lisabona e de 6.500 kilometri şi de la Lisabona la New-York de 7.500 metri. Acest ultim parcurs e, în total cu 1.000 kilometri mai lung decât acel de la Mogadiscio direct ia New-York. Dar prezintă avantaje mai întâi, fiindcă are 5.500 kilometri pe deasupra uscatului, în mare parte deasupra Saharei, unde regimul vânturilor e ideal pentru aviatori; al doilea, numeroase escale şi posibilităţi de reaprovizionare la Timbuctu, Tanger şi Lisabona; al treilea, pe deasupra Oceanului nu are decât 7.500 kilometri şi putinţa de aterizare foarte uşoară în insulele Azore, care se găsesc aproape la jumătatea drumului între Lisabona şi New-York. În rezumat: găsesc mai uşor şi mai sigur drumul via Lisabona din pricina punctelor de reaprovizionare şi a distanţei reduse pe mare... Dimpotrivă, traversarea directă de la Mogadiscio la New-York, nu prezintă pe enorma distanţă de 13.500 kilometri decât o singură escală posibilă: Dakar-ul. Dela Dakar la New-York e aceiaşi distanţă – fără insule în cale – ca de la Lisabona la New-York, dar, o repet fără nici o insulă care să poată servi la escală.

Aerocul va face câteva zile mai mult trecând pe la Lisabona. Dar va sosi mai sigur. Şi în definitiv, gloria de a fi bătut recordul traversării Saharei cu aeroplanul, nu e de dispreţuit. Se discută încă. Unii dintre ofiţeri preferau parcursul Mogadiscio-Dakar-New-York. Cercetaşii, care erau cei mai interesaţi în chestiune, erau nehotărâţi. În definitiv fiecare parcurs avea avantajele şi primejdiile lui.

— Să punem la vot! zise Marius.

— Da, să votăm, zise colonelul. Erau cu toţii patruzeci şi doi. Se vota, cu toată gravitatea ce o comporta situaţia şi prin voturi secrete.

Şi la despuierea scrutinului, voturile se repartizară astfel: Parcursul via Timbuctu şi Lisabona: 36 de voturi. Parcursul via Dakar: 6 voturi.

Nu încăpea nici o îndoială. Majoritatea pentru Lisabona era formidabilă. Chiar şi cei trei cercetaşi, după ce examinară bine marea hartă geografică, întinsă în faţa lor, votaseră pentru Timbuctu, Sahara şi Lisabona. Şi ceea ce contribuise, în parte, spre a-i decide, era faptul că la Timbuctu puteau îmbrăţişa pe părinţii lor, Care fiind informaţi, ar fi venit desigur, împreună cu delegaţia cercetaşilor italieni.

Această ultimă idee fu dată de colonelul Ferrandi.

Şi cum, Raimondo Balsan, obiectase cu simplicitate:

— Afară de tatăl lui Jean Bart. Părinţii noştri, ai mei şi ai lui Marius, sunt prea săraci ca să facă voiajul de la Roma la Lisabona, colonelul răspunse:

— Toţi părinţii din Italia – în urma iniţiativei mele, care voi radiotelegrafia ziarului „La Tribuna”, vor participa la o subscripţie spre a trimite la Lisabona, în calitate de delegaţi oficiali ai familiilor italiene, familiile Balsam, Colombo şi Calega!

Astfel, că deşi, începută prin aventuri tragice, tentativă cercetaţilor italieni părea că se va sfârşi printr-o apoteoză mondială.

Dar nu sosiseră încă cei trei tineri eroici!…

Şi când consiliul se închise, se stabili definitiv plecarea pe a doua zi de dimineaţă, la răsăritul soarelui.

Hidroavionul, zis „Aerocul”, îşi primi încărcătura de benzină, provizia de ulei şi de unsoare precum şi provizii de gură, alese cu multă îngrijire, pentru cei trei cercetaşi.

Arsenalul celor trei tineri fu de asemenea completat: fiecare primi câte o carabină cu repetiţie şi cu gloanţe explozibile, un *browning* nou de cel mai recent model, un cuţit pumnal de vânătoare cu vârf triunghiular şi cu două lame o secure-ciocan şi o considerabilă cantitate de muniţii.

Aceste precauţiuni erau necesare deoarece, dacă tineri ar fi fost nevoiţi să aterizeze în timpul traversării Africi de la Mogadiscio la Tanger, trebuia să fie în stare să se apere împotriva animalelor şi a oamenilor, căci era ştiut că Sahara era bântuită de bandiţii tuaregi.

Şi a doua zi, la 23 Iunie, la patru de dimineaţa, salutaţi de vreo câteva mii de oameni, care aveau lacrimi în ochi, Raimondo, Marius şi Jean Bart, se îmbarcară pe *Aeroc…*

Spre a da o mai mare solemnitate plecării lor *„Aerocul*” fusese scos din curtea cazărmii şi transportat pe terenul de manevre. Compania de soldaţi infanterişti şi semi-escadronul de cavalerie, la care se mai adăogase şi o baterie de tunari de câmp sosită cu puţin timp înainte din Italia formară un vast careu.

În centrul careului era aeroplanul; îndărătul soldaţilor se îngrămădea nu numai populaţia din Mogadiscio, dar şi aceea a localităţilor vecine. În careu, în jurul aeroplanului, arau adunate toate autorităţile militare şi civile, ofiţerii în mare ţinută şi funcţionarii în uniformă de gală.

Când cei trei cercetaşi, venind din cazarmă între colonelul Ferrandi şi căpitanul Sannazzaro, apărură pe câmpul de manevre şi trecură pe dinaintea rândurilor de soldaţi mulţimea aclamă

frenetic.

Trompetele răsunară, tobele bătură, trupele prezentări armele şi Raimondo, Marius şi Jean Bart, tremurând de bucurie şi de orgoliu, palizi de emoţie, avură senzaţia de a păşi în plină glorie!

Făcură ea la o paradă, înconjurul careului. Şi, trecând prin faţa drapelului, salutară, scoţând cu un gest larg pălăriile, pe când ofiţerii salutau cu săbiile.

— Trăiască Italia!

— Trăiască cercetaşii!

— Frumos aeroplan! Frumos!

Şi se auziră strigăte, exclamaţii de tot felul, râsete voioase şi pălăriile fură azvârlite în aer pe când aplauzele răsunau.

Raimondo, Marius şi Jean Bart simţeau că emoţia îi cotropeşte. Căci aici, în ochii indigenilor africani deveni italieni, sub ochii acelor colonişti, ai acelor funcţionari, ai acelor soldaţi, ai acelor ofiţeri, cei trei cercetaşi reprezentau Italia, patria, dar şi inteligenţa, sângele rece, avântul, tirajul, eroismul şi eterna tinereţe a tineretului italian.

Şi indigenii strigau entuziasmaţi:

— Trăiască Italia! Trăiască cercetaşii!

Între timp cei trei tineri împreună cu căpitanul şi colonelul se apropiaseră de aeroplan.

Aici colonelul se urcă pe o mică estradă, pe când cercetaşii îşi luau locurile respective în nacela Aerocului.

Ofiţerul ridică mâna. Şi încetul cu încetul, ovaţiile încetară; se auziră încă strigăte depărtate, izolate. Apoi, în tăcerea care se făcu, răsună comanda sublocotenenţilor:

— Repaus!

Se auzi zgomotul surd al paturilor puştilor atingând pământul tare. Apoi tăcerea deveni absolută.

Atunci cu voce clară, vibrantă, energică, care se auzi de toată mulţimea, colonelul vorbi:

— Italieni, indigeni, coloni, funcţionari şi soldaţi, în numele celor trei cercetaşi vă mulţumim! Vă mulţumim pentru aclamările voastre, pentru entuziasmul şi emoţia voastră. Dar, la rândul nostru le spunem şi noi celor trei cercetaşi: vă mulţumim. Le mulţumim pentru splendidul exemplu pe care ni-l dau. Ceea ce au făcut şi ceea ce vor săvârşi de aici înainte, e eroism italian. Sunt şi vor rămâne pentru noi toţi imaginea patriei, simbolul rasei noastre!

O ovaţie formidabilă întrerupse pe colonel. Acesta reluă:

— Bărbaţi şi femei! Voi ştiţi numele celor trei cercetaşi. Nu le

uitaţi niciodată şi învăţaţi pe copiii voştri să le cunoască.

Apoi cu un gest pasional se întoarse spre cei trei prieteni, care stau în picioare în nacelă şi strigă:

— Cercetaşi, bravi fii ai Italiei, avântaţi-vă din nou în văzduh. Duceţi-vă. Zburaţi deasupra Saharei. Zburaţi de la un capăt la celălalt al Atlanticului. Inimile noastre sunt cu voi! Trăiască talia! Trăiască cei trei cercetaşi!

Fu un adevărat delir.

Câteva minute, aerul fu zguduit de o furtună de ovaţii şi aclamări.

Apoi toţi funcţionarii şi ofiţerii defilară pe estradă. Strângând mâinile lui Raimondo, Marius şi Jean Bart.

Colonelul Ferrandi şi căpitanul Sannazzaro fură ultimii; ei îmbrăţişară pe cei trei băieţi silindu-se din răsputeri să nu lase să le curgă lacrimile, care le umpleau ochii.

Imediat după aceea, estrada fu îndepărtată, un detaşament de soldaţi călări dete mulţimea înapoi şi făcu loc aeroplanului.

Cercetaşii văzură că sosise momentul să părăsească acel Mogadiscio pe care n-aveau să-l uite nici odată.

— La revedere! La revedere! strigară împreună.

Şi pe când Marius şi Jean Bart în picioare, salutau fluturând pălăriile, Raimondo, la volan, apăsă pe butonul de lansare a elicei. Aceasta se puse în mişcare, roţile începură să alunece pe teren şi aeroplanul se ridică în văzduh, depărtându-se cu mare viteză. De când jos mulţimea aclama încă cu frenezie.

CAPITOLUL III
Lacul Ciad

Aventura celor trei cercetaşi devenise foarte complicată. Trebuiau acum să străbată sudul Etiopiei, Africa sudaneză orientală britanică şi Nigeria septentrională. Să se oprească spre a se odihni fie în împrejurimile lacului Ciad, deviind spre Est, fie la Timbuctu, deviind spre Vest. Apoi să traverseze de la Sud spre Nord imensitatea Saharei şi Marocul: acesta era itinerariul.

Acest itinerar ar fi speriat pe aviatori încercaţi. Şi le inspira, ce e drept, oare care teamă şi celor trei cercetaşi.

Dar aveau acea încredere neînvinsă a tinereţii şi dată de experienţa pericolelor prin care trecuseră.

Din nefericire, doi dintre ei erau răniţi. Cu toate că rănile lor erau pe cale de vindecare, cei doi băieţi erau siliţi să poarte încă braţul în eşarfă, ceea ce însemna că nu se puteau servi de el.

Totuşi, cei trei tineri, cântau de bucurie înălţându-se deasupra Mogadiscioului. Când Aerocul ajunse la o mie de metri, Raimondo care şedea la volan, dete viteza maximă de 200 kilometri pe oră. Marius, care sta alături de el se ocupa de pompa de ulei şi supraveghea motorul, ale cărui piese principale erau vizibile la picioarele lui, de oarece scosese capacul care le acoperea de obicei. Şi, pe scaunul de dinapoi, Jean Bart examina cu atenţie harta şi busola. O briză destul de tare sufla de la Est.

— Vom devia fără voie spre Vest, zise Jean Bart, dacă vântul ăsta mai ţine. Zburăm cu două sute pe oră?

— Da, răspunse Marius.

— Atunci, în cincisprezece ore, vom fi la latitudinea lacului Ciad. Nu ne oprim noaptea?

— A nu! protestă Raimondo. Avem benzină suficientă, căci rezervorul e mare şi motorul consumă puţin.

— Atunci, zise Jean Bart. Dacă zburăm şi noaptea şi nu aterizăm decât în caz de absolută necesitate, trebuie să reluăm regulamentul adoptat la plecarea din Roma, în ce priveşte orele de rând?

— Tocmai, răspunde Raimondo. Până la amiază, stau eu la volan. De la amiază la şase, va lua locul Marius. De la şase la miezul nopţii iar eu. Şi de la miezul nopţii la şase dimineaţa, iar

Marius. Acei care nu vor fi la volan vor putea dormi şi mânca. Cât pentru tine Jean Bart, cred că e mai bine ca tu să dormi în timpul celor şase sau şapte ore din zi şi să veghezi apoi toată noaptea, ca să poţi supraveghea drumul cu ajutorul stelelor, al busolei şi al hărţii.

— Ne-am înţeles! Dar fiindcă am dormit prea bine la Mogadiscio, nu voi dormi de cât mâine.

— Mâine vom fi deasupra Saharei! declară Raimondo.

— Desigur! Dacă nu ne împiedică nimic în cale.

Nimic mai liniştit ca o navigaţie aeriană, când vântul nu e prea tare, când cerul e senin, când nu e ceaţă sau când nu întâlneşti goluri de aer.

Spre a evita pe cât era cu putinţă aceste ultime inconveniente, Raimondo se urcă la 2000 metri.

Şi toată ziua trecu în condiţii, care făceau să se prevadă un viitor favorabil. Motorul n-avea nici o zguduire. Apăraţi de parbriz în contra vântului, stând comod pe scaunele lor, cei trei băieţi se ocupară în linişte de aeroplan, dormiră, mâncară, băură, visară, discutară, priviră peisagiul, peisaj adese ori confuz şi chiar invizibil, din pricina ceţei, dar care alte ori se ivea în plină lumină a soarelui, cu o mare preciziune. Păduri, savane, câmpii, coline nu prea înalte; iată ceea ce văzură în timpul zilei.

La şase după amiază, descoperiră o vastă întindere albăstruie de formă triunghiulară.

— E întocmai cum îmi închipuiam, observă Jean Bart, am deviat spre sud. Orientarea numai după busolă nu dă precizie absolută, când nu ai pe teren puncte cunoscute, care să permită din când-n când rectificarea direcţiei.

— Atunci, triunghiul acela albastru e lacul Ciad? întrebă Marius.

— Mai mult ca probabil.

— A fost explorat de doi francezi, zise Raimondo, Maistre şi Gentil. Acest lac e într-adevăr de formă triunghiulară, puţin adânc, plin de insule, cu maluri nesigure şi acoperite de trestii, din cât am citit prin cărţi. Spre sud e pădurea virgină. La nord, începe Sahara.

— Şi locuitori? întrebă Marius

— Negri de diverse origini, răspunse Raimondo. Nu-mi amintesc aşa bine. Când citeam acele povestiri de călătorii nu-mi închipuiam că într-o zi voi trece pe aici.

— Dar acest lac Ciad e imens, zise Jean Bart. După scara hărţii are o lăţime de trei sute kilometri la bază şi o lungime tot atât de

mare.

— Se şi vede! întrerupse Marius, care se sculase. Dar întoarse brusc capul şi zise cu glasul puţin cam îngrijorat:

— Oho!… Motorul nu prea merge bine! Tăceţi ca să-l ascult. Ascultară câteşitrei şi deodată îşi deteră seama că, motorul nu mai funcţiona.

— Motorul s-a oprit, strigă Raimondo

— Ne coborâm, urlă Marius în acelaşi timp. Dar Jean Bart cu calmul său obişnuit:

— Ia seama, Raimondo. Suntem deasupra pădurii şi nu văd luminişuri destul de mari spre a ateriza. Încearcă să ajungi până la lac, căci de nu cădem peste arbori.

— Dar ce-o fi având motorul! exclamă Marius. A mers bine până adineaori.

— Nimic grav, desigur, îl asigură Raimondo. O să vedem când… Dar nu sfârşi.

Aeroplanul fu ridicat ca şi când un vulcan s-ar fi deschis sub el şi l-ar fi azvârlit în aer.

Marius, care era în picioare, căzu pe genuchi lui Raimondo şi Jean Bart azvârlit cu violenţă înapoi se depărtă de hartă, care pe jumătate deschisă şi prinsă cu ţinte solide pe mică planşe, fu smulsă, ruptă şi luată de vânt.

Harta! harta! strigă băiatul. Dar harta era departe. Timp de câteva secunde pe bordul *Aerocului* fu o zăpăceală de nedescris.

Din fericire, cei trei cei cercetaşi îşi recăpătară sângele rece, destul de repede spre a-şi da seama de primejdie: aeroplanul era jucăria unor formidabile valuri de aer, cauzate după a te probabilităţile de lacul Ciad.

Şi situaţia se complică din pricina motorului. Elicea părea înnebunită şi se învârtea după vânt. Atunci, cei trei cercetaşi se crezură pierduţi. Dar în clipele acelea de groază, Raimondo Balsan nu-şi pierdu capul. Cu o mână pe volan şi cealaltă pe cârma de altitudine, supraveghea diversele poziţii pe care le lua aeroplanul, făcând salturi bruşte şi mânuia astfel comanda încât să ajute acţiunea stabilizatorului automat.

Şi Aerocul se comporta în aşa mod, în cât ar fi părut fantastic cui l-ar fi privit de jos.

Lansat la început ca un proiectil, ajunsese deasupra lacului. Aici, pentru un moment, dansă nebuneşte. Apoi începu coboare normal, dar cu o repeziciune fulgerătoare, ce tăia respiraţia tinerilor aviatori, care se ţineau cu putere, unul de volan, iar ceilalţi doi de spătarul scaunelor respective..

Apoi, brusc, sub presiunea ascendentă a aerului, aeroplanul rămase nemişcat, ca suspendat. Timp de câteva secunde

Apoi începu iar să danseze cu frenezie.

Se ridică, se scoborî, întorcându-se spre stânca şi recăzu din nou.

— Adio, prieteni! strigă Marius. Dar aeroplanul se potoli o clipă, se înălţă iarăşi spre cer, descrise un sfert de cerc spre dreapta şi căzu cu botul în jos, descriind un cerc foarte mic.

Aici, prins de un vârtej mai puternic de cât celelalte, fu dat peste cap şi învârtit de două ori în loc, dar atât de repede încât cei trei băieţi abia îşi putură da seama şi puţin lipsi să nu fie proiectaţi afară din nacelă. Întorcându-se în sens orizontal, alunecă repede ca o săgeată în linie diagonală descendentă.

Talpa nacelei lovi apa lacului făcând-o să sară în două enorme cascade deoparte şi de alta… sărind, lunecând, aici zburând pe deasupra apei şi aici spintecând-o ca fierul unui plug, Aerocul se comportă însfârşit ca o barcă obişnuită, care lansată cu mare viteză s-ar opri apoi stăpână pe sine.

Însfârşit, încetini şi începu să plutească… Şi de data asta moartea trecuse pe lângă cei trei tineri fără să-i atingă. Trăiau, după ce avuseseră pentru câteva minute, ce li se păruseră ore nesfârşite, siguranţa că dintr-o clipă într-alta voi fi izbiţi de vreo insulă, sau că se vor scufunda în apele lacului.

Trăiau şi hidroavionul lor plutea uşor, împins pe apa liniştită, de un vântişor, care sufla asupra aripilor, puţin înclinate ca în pânzele unei bărci

CAPITOLUL IV
STRIGATUL DE ALARMA

Timp de câteva minute, Raimondo, Marius şi Jean Bart, ţintuiţi pe scaunele lor, nu avură putere să vorbească. Îşi auzeau inimile bătând şi aveau unghiile albe şi mâinile vinete, până într-atâta emoţia le oprise circulaţia sângelui.

Primul, care vorbi, fu Marius, dar nu spuse prea multe:

— La naiba… bâlbâi el.

Cei trei băieţi se priviră. Şi un zâmbet de fericire le lumină obrazul. Şi-atunci vorbiră toţi deodată:

— Am scăpat uşor! zise Raimondo.

— M-am văzut mort, strigă Marius.

— Pe Cristof Columb! zise Jean Bart, de astă dată am crezut că n-o să mai vorbim!…

Şi atunci, printr-o reacţie nervoasă, începură să râdă cu ochii umezi de emoţie.

„Aerocul” luneca pe lac. Apele liniştite şi albastre se întindeau la infinit presărate de numeroase insule ce formau imense buchete de frunze. Pe cerul senin fugeau nori uşori. Nu se auzea alt zgomot decât acela produs de undele minuscule, ce loveau carena de aluminiu a hidroavionului. Nu se vedea fiinţă omenească, sau vreun animal, oarecare nici pe apă, nici pe malurile micilor insule înverzite.

Peisagiul, căruia doar arborii îi dau un aspect exotic, era de o frumuseţe, de o dulceaţă şi de o linişte infinite.

Raimondo Balsan înţelese că era de datoria lui ca şef ca cel mai mare să readucă la situaţia prezentă gândurile tovarăşilor săi de aventuri.

Se ridică şi cu glasul său limpede şi vesel, zise tare:

— Hop! Să nu ne mai gândim la primejdiile trecute. Să ne gândim mai curând la incidentul, care era să ne facă victimele sale. Marius, motorul s-a oprit brusc, fără vreo cauză aparentă. Trebuie să aflăm de ce.

— E just! zise Marius. Să luăm vâslele şi să conducem hidroavionul pe insula cea mai apropiată. Îl vom lega de mal şi-l vom putea examina în linişte.

— Foarte bine! zise Jean Bart. Asta e treaba voastră ca

mecanici. Dar eu, până una alta nu mai am harta Africei. Mi-a luat-o vântul. Nu ne vom mai putea orienta pe uscat. De la lacul Ciad la Tanger sunt vreo trei mii de kilometri în linie dreaptă şi noi trebuie să traversăm Sahara de la Sud-Est la Nord-Vest… asta e tot ce ştiu.

— Ei şi! exclamă Marius, ridicând din umeri. Nu sunt decât cincisprezece ore de zbor. La naiba! Vei consulta busola ca să ne putem menţine în direcţia Nord-Vest… şi vom ajunge la Tanger, sau la Ceuta, sau la Rabat, într-un loc însfârşit, de pe coasta Marocului…

— La drept vorbind, zise Raimondo, o hartă e folositoare când străbaţi o ţară accidentată sau foarte populată… Dar, deasupra Saharei e ca şi deasupra Oceanului; harta nu ne-ar servi la mare lucru. Consolează-te deci, de pierderea asta, Jean Bart…

— Mă consolez! Mă consolez! Se înţelege că mă consolez! bombăni Jean Bart. Dar asta nu împiedică să-mi placă să am o hartă la mine când voiajez!

Raimondo şi Marius nu insistară. Vorbind, desfăcuseră două mici lopeţi uşoare, dar extrem de solide, de vreme ce erau prevăzute cu o lamă de oţel flexibil – care fuseseră legate în interiorul nacelei. Şi, transformând astfel aeroplanul într-o adevărată barcă, începură să vâslească, îndreptându-se spre insula cea mai apropiată.

După cinci minute *Aerocul* se opri pe nisip. Jean Bart sări pe malul uscat, care era la un metru de parbriz şi legă aparatul de un arbore cu ajutorul unui cablu. Pe de altă parte Raimondo şi Marius aruncaseră o ancoră îndărătul nacelei de-a lungul fuzelajului. Astfel că, afară numai în caz când ar fi suflat un vânt puternic, stabilitatea aeroplanului era garantată.

— Jean Bart, ordonă Raimondo, tu vei face de santinelă; aşază-te călare pe parbriz de unde vei putea vedea totul în jur şi în caz de pericol, d-ne strigătul de alarmă. Intre timp Marius şi cu mine vom examina motorul.

Cu *browning-ul* în mână, Jean Bart se aşeză călare pe parbriz într-o astfel de poziţie încât întorcând capul în dreapta şi în stânga vedea tot orizontul. Nu vedea totuşi acea porţiune a insulei, ce se găsea îndărătul său. Dar, dacă un om sau un animal ar fi venit din partea aceea, apropierea sa ar fi fost trădată de fâşiitul inevitabil al frunzelor de oarece vegetaţia insulei era foarte bogată.

Jean Bart era foarte necăjit că nu se putea servi de frumoasa carabină cu repetiţie şi cu gloanţe explozibile care-i fusese dată

în dar la Mogadiscio; dar când ai un braţ rănit, legat de gât nu te poţi servi decât de revolver. Raimondo şi Marius între timp descoperiseră motorul şi îl examinau cu deamănuntul. Cum se întâmplă de obicei, abia după ce examinară toate piesele, descoperiră însfârşit defectul.

— Am găsit! exclamă Raimondo. Nu e nici o avarie. E benzina, care nu ajunge la motor.

— Atunci s-a astupat ţeava de scurgere?

— Desigur.

— Să demontăm ţeava!

Aşa şi făcură. Ţeava aceea destul de strâmtă, servea la scurgerea benzinei din rezervor în motor. Sondând-o cu e sârmă de oţel, Marius găsi că era astupată la mijloc. Împinse mai tare sârma şi constată că se formase la o îndoitură a ţevii un adevărat dop din diverse murdării, care se strânseseră acolo.

După ce fu curăţată cu multă grijă, ţeava fu pusă iarăşi în stare să funcţioneze.

— Dar de unde vin acele murdării? întrebă Raimondo. În punctul în care ţeava comunică cu rezervorul e o sită metalică a cărei destinaţie e tocmai să oprească eventualele impurităţi ale benzinei.

— Am găsit! zise Marius. Sita metalică e ruptă. Robinetul, care despărţea sita metalică de rezervor era închis, Puteau deci schimba sita. Dar le trebui fi: op, căci era o lucrare delicată. Totuşi o duseră la bun sfârşit. Şi cei doi băieţi se pregăteau să pună totul la loc, când un strigăt de alarmă fu repetat de trei ori de Jean Bart:

— Acre! Acre! Acre![2]

Punând iute tubul pe podeaua nacelei, Marius se ridică punând mâna dreaptă pe mânerul *browning*-ului.

Raimondo era deja în picioare cu carabina în mână.

Priviră în toate părţile.

— Nu văd nimic, zise Raimondo.

— Nici eu, la naiba!

Jean Bart se scoborâse din observatorul său spre a fi la acelaş nivel cu camarazii săi din nacelă.

— Aşteptaţi, murmură el. Priviţi cele două insule vecine, colo, în faţa noastră. Nu sunt decât la vreo cincizeci de metri de-aici.

— Ei şi?

— Ei şi, în strâmtoarea, care desparte cele două insula am

[2] Acesta era strigătul de alarmă convenit între ei

văzut trecând o pirogă.

— O pirogă?

— Da… Cu mai mulţi oameni; n-am putut să-i număr. Dar, erau negri pe jumătate goi… Şi alţii, albi de tot, ca şi când ar fi fost îmbrăcaţi în burnuzuri arabe. Piroga a venit dindărătul insulei din stânga şi a dispărut îndărătul celei din dreapta… Aşteptaţi, îi vom vedea probabil în curând căci poate că nu s-au oprit în dosul insulei.

— Să aşteptăm! zise Raimondo.

— Poate că nu e nici un pericol, adaogă Marius.

— Ehe! mormăi Jean Bart.

— Ei! Ce e? La naiba! Explică-te.

— Sunt sigur că am citit undeva, că nişte arabi tuaregi, vânători de sclavi, bântuie regiunile din jurul lacului Ciad. Ei răpesc tineri negri şi negre, spre a alimenta târgurile da sclavi, care există încă în unele oraşe din Maroc, în Tripolitania şi în Turcia asiatică… Ba chiar, când am plecat noi din Italia, ziarele anunţau, că colonelul Largeau era pa punctul de a pleca din Marsilia, în fruntea unei expediţii militare, spre a pacifica regiunile din jurul lacului Ciad, în special ţara numită Barku, la nord-est şi spre a prinde pe ultimii negustori de sclavi.

— E exact! afirmă Raimondo. Şi eu am citit.

Cu acea bătaie de inimă, pe care o simt chiar şi cei mai curagioşi în faţa posibilităţii unui pericol de natură necunoscută, cei trei tineri aşteptară ascunşi îndărătul scaunelor din nacelă, nelăsând să depăşească marginea acesteia decât fruntea goală, căci scoseseră pălăriile şi ochii. Aşteptau cu nerăbdare, ca piroga semnalată să se ivească din nou.

CAPITOLUL V
Corsarii lacului Ciad

După un sfert de oră de aşteptare, în timpul căruia văzură nimic, Raimondo Balsan zise cu jumătate glas:

— Suntem nişte proşti.

— De ce? întrebă Marius

— Pentru că am fi putut profita de timpul ăsta ca să montăm ţeava.

— Ai dreptate! Hai s-o punem repede.

— Da! Stai de pază, Jean Bart.

— Am înţeles!

— Dacă e vreun pericol, urmă Raimondo n-avem de să ridicăm ancora, să desfacem cablul şi să plecăm. Ar fi prisos să ne distrăm dând o luptă navală, când o putem evita. Nu suntem aici ca să ne războim cu vânătorii de sclavi.

Tot vorbind, Raimondo Balsan lăsase carabina şi luă tubul, din nacelă, iar Marius după ce puse *browningul* iarăşi în teaca de la brâu, se apucă să ungă şurubul care fixa tubul, cei doi băieţi lucrau cu o preciziune, care dovedea cunoştinţele lor mecanice. Când totul fu gata, Marius spuse lui Raimondo să deschidă robinetul rezervorului şi observă punctul în care benzina ajungea la motor.

— Bravo! Curge!

Aruncă o ultimă ochire la mecanismele motorului ridicându-se, spuse cu aerul satisfăcut:

— Uf! Curge.

Dar nu termină. Un *„acre”* înăbuşit din partea lui Bart îi tăie vorba. Cu un gest instinctiv trase *browning* pe când Raimondo îşi lua carabina şi amândoi se lăsară îndărătul scăunaşelor, alături de Jean Bart, care luase ocheanul şi se uita în direcţia pirogii, care ieşea din dărătul insulei.

Era o pirogă foarte lungă şi ocupată de oameni, strânşi unul de altul ca să-i poată număra. Se distingeau totuşi că unii erau îmbrăcaţi în nişte cămăşi sau burnusuri albe, pe când ceilalţi aveau pieptul gol

— Oho! murmură Raimondo. Văd nişte pete cenuşii printre negru şi alb; ce-o fi? Tu le vezi, Jean Bart!

— Nenorocire! şopti ligurul, fără să lase ocheanul.
— Ce e?
— Acele pete sunt uniforme italiene.
— Unifor… bâlbâi Marius.
— Da recunosc tunicile cavaleriştilor libici… ştiţi ca acele care i-am văzut la parada de anul trecut… Sunt doi, elevi! Au mâinile legate la spate ca şi toţi negri…
— La naiba! zise Marius.
— Uită-te! Uită-te iar şi spune-ne ce vezi, zise Raimondo deodată.
— Aşteaptă! Unul are un grad… e un sergent. Acum îi văd foarte bine. Sunt doi, patru, şase, opt, doisprezece arabi, înarmaţi cu carabine şi săbii scurte… şase negri şi şase mici negrese cu mâinile legate la spate şi cei doi italieni. Cei patru vâslaşi sunt arabi; ţin între genunchi câte o puşcă… Nu mai sunt alţii.
— Sunt destui şi ăştia, declară Raimondo. Noi nu suntem însărcinaţi să stârpim traficul cu sclavi. Colonelul Largeau se descurca mai bine decât noi… Marius, sări în sus, roşu de mânie.
— Dar noi nu putem…
— Tăcere Marius! Voiam tocmai să spun ceea ce te gândeşti tu. Nu! Nu putem lăsa în mâinile vânătorilor de sclavi, corsari ai lacului Ciad, cum le spune colonelul Moll, putem lăsa pe doi bravi negri, care au devenit soldaţi italieni. Trebuie să-i eliberăm.
— Bravo! strigă Marius.
— *Acre,* zise Jean Bart. Piroga s-a oprit. Toţi arabii s-au spre noi. Au văzut hidroavionul nostru.
— N-avem nici o clipă de pierdut, zise Raimondo. Am o iar n-avem timp de vorbit. Eu vă voi comanda…
— Şi noi ne vom supune, se înţelege!.. Continuă Jean cu glasul său liniştit.
— Ne-am înţeles! Comandaţi, domnule căpitan Raimondo!
— Jean Bart, tu desfă cablul! Marius, îndată ce cablul e desfăcut, trage ancora la bord… Repede! Şi Raimondo se aşeză la volan. Îndată ce cablul care lega avionul de un copac de pe mal fu desfăcut, Raimondo puse în mişcare elicea care se învârti din ce în ce mai iute, pe când avionul dădu înapoi, tras de Marius cu ajutorul cablului ancorei.
— Marius! strigă Raimondo. Înainte de a scoate ancora de la fund, aşteaptă ca vântul să împingă aparatul, descriind semicerc…

— Pot înlesni mişcarea, dând o lovitură de lopată, zise Jean Bart.

— Ai dreptate! aprobă Raimondo! Fă cum ai spus! Ridică ancora, Marius!

Cei doi băieţi executară întocmai mişcările şi îndreptară astfel aparatul în direcţia pirogei.

— Atenţie! zise Raimondo, pornim.

Motorul se puse în mişcare, făcând să se învârtească, elicea cu o viteză de zece ori mai mare. Aeroplanul alunecă pe apa liniştită şi deodată se ridică în aer.

— Marius! Jean Bart! zise Raimondo, pe când conducea, cu un minunat sânge rece… Luaţi o bucată de hârtie şi un creion…

— Gata, ziseră cei doi, după o secundă.

Marius luase o bucată de hârtie galbenă şi groasă, care servise la împachetarea unei cutii de conserve, iar Jean Bart scosese un creion din buzunar.

— Jean Bart! ordonă Raimondo, scrie ceea ce-ţi dictez:

Jean Bart puse hârtia pe capacul cutiei cu provizii şi Raimondo dictă:

„Ordonăm vânătorilor de sclavi să se îndrepte imediat spre malul cel mai apropiat al lacului, să debarce pe toţi prizonierii şi să-i lase acolo.

Ordonăm vânătorilor de sclavi să se urce iar în piroga lor şi să dispară cât mai repede din ochii noştri, debarcând pe oricare dintre insule, care însă trebuie să se găsească la o depărtare de cel puţin trei bătăi de puşcă de malul lacului.

Dacă aceste ordine nu vor fi imediat executate, vânătorii de sclavi vor fi imediat împuşcaţi…”.

Şi schimbând tonul, Raimondo întrebă:

— S-a făcut?

— S-a făcut! răspunse Jean Bart.

— Atunci iscăleşte-ne pe toţi trei: Balsan, Colombo şi Calega, cercetaşi italieni.

— Bun! Îndoaie hârtia şi leag-o de-o bucată de lemn oarecare… Şi când vom fi deasupra pirogei las-o să cadă…

— Dar crezi că aceşti arabi vor şti să citească italieneşte?

— Ei nu! Dar cei doi soldaţi da!

— Şi dacă nu se supun?

— Atunci voi zbura în aşa mod în cât să trec pe de-asupra pirogei, lăsând pe prizonieri în dreapta mea… Voi doi vă veţi aşeza în partea cealaltă şi veţi trage asupra arabilor. Probabil că vor trage şi ei asupra noastră, dar de jos în sus tirul nu e aşa de

sigur şi apoi nu sunt buni trăgaci... Şi va fi de-ajuns să atingem pe unul, pentru ca ceilalţi să se supună.

— Oho! zise Marius, care luase ocheanul şi privea spre pirogă. Mi se pare că se vor supune imediat, căci, după gesturile şi atitudinea lor, mi se pare că le e cam frică!

— Azvârl! zise în acel moment Jean Bart. Trecem toc mai deasupra lor. Şi lăsă să cadă bucata de lemn de care era legată hârtia. Apoi, împins de un gând spontan, înalţă pe fuzelaj tricolorul italian. Aeroplanul era la o înălţime de cincizeci de metri şi Raimondo îl făcu să zboare în jurul pirogei, descriind un cerc extrem de mic.

Aplecaţi pe balustradă, Marius şi Jean Bart, priveau în jos cu o extremă curiozitate. Şi iată ce văzură şi ce comunicară imediat lui Raimondo, care se ocupa exclusiv de conducerea aparatului, destul de dificilă în acel loc, din pricina vântului şi a golurilor de aer.

Negrii îngenuncheaseră în fundul pirogei cu capul în mâini. Cei doi soldaţi ridicaseră capul şi zâmbind cu gura până la urechi, strigau cu un accent foarte comic:

— Trăiască Italia!

Cât pentru Tuaregi, unii lăsaseră vâslele şi luaseră puştile, iar alţii, în picioare, agitau braţele goale ce le ieşeau din mânecile largi ale burnuzurilor. Aveau ochii şi gura căscată şi păreau prea încremeniţi ca să mai strige sau să vorbească. Văzură căzând bucata de lemn din aeroplan, dar păreau că nu-şi dau seama de ceea ce trebuiau să facă. Cei doi soldaţi spuseră repede ceva şi atunci doi arabi, luând lopeţile îndreptară piroga spre locul unde plutea bucata de lemn, pe care unul din ei o scoase din apă. O trecură din mână în mână şi însfârşit, unul din ei se gândi să desfacă hârtia. Sergentul spuse ceva şi unul din arabi îi dete hârtia. După ce o citi, tălmăci celor din jur cele scrise. Arabii îl puseră să mai citească odată şi apoi toţi ridicară capetele spre aeroplan, care descria mereu cercuri deasupra lor. Atunci unul din tuaregi vorbi şi toţi ceilalţi arabi se grupară pe cât le era posibil în extremitatea pirogei, opusă aceleia în care se aflau prizonierii. Era evident că voiau să discute fără să fie auziţi de aceştia.

După câteva minute, tuaregii se aşezară liniştiţi la loca file lor. Unul din ei vorbi cu soldaţii şi sergentul ridicând capul, strigă din toate puterile:

— Spun că vor debarca! Trăiască Italia!

— Trăiască Italia! răspunseră cei trei cercetaşi de sus. Şi

văzură piroga îndreptându-se cu repeziciune spre est. Într-adevăr, de partea aceea malul nu era prea departe.

Raimondo urma în zbor piroga, pe când Marius o observa prin ochean, iar Jean Bart examina configuraţia locului, silindu-se să stabilească din memorie, în ce poziţie se aflau.

— Ce păcat că mi-am pierdut harta, murmură el. După calculele mele însă, trebuie să ne găsim prin apropierea satului Boli…

Şi deodată strigă:

— Marius! dă-mi ocheanul. N-ai nevoie ca să observi piroga, care e la o sută de metri. Şi după ce se uită prin ochean exclamă:

— Nu m-am înşelat. Văd nişte căsuţe şi o baracă de scânduri. Trebuie să fie Boli… Dar nu văd pe nimeni. Satul pare pustiu…

Tăcu o clipă. Apoi cu voce schimbată:

— Oh! Dar baraca e incendiată pe jumătate. Şi multe case sunt arse. Raimondo! Marius! Văd cadavre!… Satul a fost prădat, ars.

Marius strigă:

— Poate că arabii ăştia sunt vinovaţii!

— Se prea poate, zise Jean Bart, continuând să privească prin ochean.

— Dar, atunci le trebuie o pedeapsă, zise Marius, indignat. O pedeapsă exemplară… Ei Raimondo, ai auzit? Ce zici?

— Sunt de părerea ta, răspunse Raimondo fără să întoarcă însă capul.

— Bravo! Bravo! strigă Marius.

Jean Bart observa plaja, iar Marius piroga, pe când Raimondo evolua mereu deasupra acesteia. Nu putea fi vorba de o coborâre pe apele lacului sau pe plajă, de oarece neputându-se servi toţi de carabine, ar fi fost puşi în inferioritate – în cazul unei trădări din partea tuaregilor – faţă de numărul acestora. Pe când rămânând în aer, cei trei cercetaşi aveau o incontestabilă superioritate asupra tuaregilor, chiar dacă aceştia ar fi fost de zece ori mai numeroşi; o superioritate morală în realitate, căci desigur că arabii şi-ai fi închipuit că pasărea mecanică era înarmată cu bombe, mitraliere şi alte arme din cele despre care auziseră că le întrebuinţează albii.

În nici un caz, deci aeroplanul n-avea să se coboare nici pe apă nici pe uscat. Aceasta rezultă clar din termenii ultimatului trimis de Raimondo vânătorilor de sclavi. Prima parte a planului întocmit de Raimondo, fusese împlinită întocmai şi anume să

facă pe tuaregi să se supuie. Cât pentru a doua, adică depunerea prizonierilor pe plajă şi retragerea tuaregilor, avea desigur să se împlinească şi ea, de vreme ce piroga intra în acel moment printre trestiile ce formau un brâu larg în jurul malului insulei

CAPITOLUL VI
Viclenia... şi forţa

În momentul în care piroga pătrundea printre trestii şi înainta spre mal, Raimondo zise:

— Marius, Jean Bart, ocupaţi-vă voi de cele ce se petrec colo jos şi raportaţi-mi imediat. Chiar dacă nu vă răspund, voi vorbiţi-mi. Eu trebuie să-mi concentrez toată atenţia asupra volanului. Vedeţi că facem salturi de câte douăzeci de metri din pricina golurilor de aer.

— Bine, băiete, zise Marius.

— Da! adăogă Jean Bart, care nu întrebuinţa niciodată cuvinte de multe silabe, pe când Marius nu se putea mulţumi cu cuvinte de o singură silabă.

Şi amândoi se apucară să observe piroga dând imediat raportul lui Raimondo.

— Piroga a ajuns la mal, începu Jean Bart, un mal râpos, de trei-patru metri înălţime, format din stânci şi acoperit de o vegetaţie destul de bogată.

— Trei arabi debarcă, adăogă Marius; se caţără pe stânci. Acum, prizonierii, având în frunte pe cei doi cavalerişti.

Se auzi un strigăt gutural.

— E un arab care a strigat, reluă Jean Bart. Face semne spre satul incendiat.

— Ah! continuă Marius. Uite cai!

— Da, doisprezece cai dincolo de sat, în marginea păduricii...

— Doisprezece, treisprezece, paisprezece, şaisprezece, optsprezece, douăzeci şi unu, continuă Marius. Douăzeci şi unu de cai!

— Ceilalţi arabi debarcă,

— Oho! Ce înseamnă asta? Toţi o iau la fugă în spre cai, târând după dânşii pe prizonieri.

— Trebuie să fie la mijloc vreo trădare, strigă Jean Bart. Ce e de făcut, Raimondo? Leagă pe prizonieri pe cai şi ei sar pe ceilalţi, punând în faţa lor, pe şea, femei. Cei doi soldaţi sunt legaţi fiecare pe câte un cal împreună cu un negru.

— Atenţie, urlă Marius... duc puştile la ochi, trag...

Cu sânge rece, Raimondo făcu aparatul să se ridice deasupra

arborilor. O salvă răsună în văzduh.

— Îndreaptă aparatul iarăşi deasupra satului! strigă Marius. Trebuie neapărat să vedem!

Dar când aeroplanul fu iarăşi deasupra satului pustiit, arabi, prizonieri şi cai dispăruseră. Şi se auzea lămurit tropotul cailor prin păduricea învecinată.

— Banditţii! exclamă Raimondo, ne-au jucat o festă! Desigur că ei au ars satul şi au măcelărit majoritatea locuitorilor, luând pe ceilalţi prizonieri. Dar nu-mi explic ce căutau pe lac. Caii îi aşteptau desigur acolo, sub paza unuia, nu doi dintre ei. Şi acum au şters-o. Dar, jur că nu vor avea ei ultimul cuvânt.

— Ce vrei să faci? întrebă Manus.

— Păduricea nu e mare, spre vest e închisă de lac; la sud o savană o separă de pădurea virgină; la vest şi la nord mărginită de stepa care se întinde până unde începe adevărata Sahara. Ne vom ridica la o înălţime de unde să putem cuprinde cu privirea tot circuitul păduricii, mai ales înspre est şi spre nord. Când caii vor ieşi, căci trebuie să iasă dintre arbori, îi vom vedea şi îi vom urmări. Era, într-adevăr, singurul lucru ce puteau face, de vreme ce nu voiau să părăsească pe cei doi soldaţi indigeni, lăsându-i în mâinile tuaregilor.

— Planul arabilor, zise Jean Bart, trebuie să fie ca să meargă cât mai mult prin pădure, până ce ne vor face să aterizăm. Trebuie să fi auzit desigur de la arabii de la nord; aeroplanele nu pot sta prea multe ore în aer, fără să se aprovizioneze cu benzină.

— Desigur, adăugă Marius. Şi pariez că unul din ei are însărcinarea să ne observe printre frunze.

— Ei bine! zise Raimondo. Îi vom face să creadă că am plecat. Ne vom urca la două mii de metri. Ei nu ne vor vedea, pe când noi, cu ocheanul, nu-i vom pierde din vedere, ies din pădure.

— Ai dreptate, aprobară împreună Marius şi Jean Bart.

Ş descriind o largă spirală, aeroplanul începu să urce. Şi timp de mai bine de o oră, Raimondo conduse aparatul, pe când Marius şi Jean Bart cercetau pădurea şi împrejurimile cu ocheanul.

În sfârşit ligurul strigă:

— *Acre!* Au ieşit! În spre nord-est!

— Pe toţi dracii! Bine că s-au hotărât! bombăni Marius.

— Să-i urmărim de la această înălţime, propuse Raimondo. Când vor fi în mijlocul câmpiei sterpe, la o distanţă suficientă de păduríce, vom coborî.

— Dar noi, obiectă Marius, cu revolverele noastre nu putem trage asupra lor de la o aşa distanţă, căci s-ar putea ca în loc să tragem asupra arabilor, să rănim pe vreunul din prizonieri.

— E drept! răspunse Raimondo. Dar eu cu carabina mea dacă sunt destul de aproape, sunt sigur că nu voi da greş. Marius, te simţi în stare să ţii numai cu o mână volanul?

— Cred şi eu că mă simt în stare, răspunse Marius.

— Nu! Şi nu! le tăia vorba Jean Bart continuând să examineze cu ocheanul pe cei de jos.

— Şi de ce nu? întrebă uimit Marius, cam atins.

— Nu vreau să spun că tu nu eşti în stare să ţii cu o mână volanul, explică Jean Bart, cu calmul său obişnuit. Vreau să spun că planul lui Raimondo e puţin sigur şi primejdios. Am altă idee, care, poate, va fi mai bună.

— Să auzim! zise Raimondo, dirijând aeroplanul în direcţia nord-est, indicată de Jean Bart.

— Ei bine! Iată părerea mea: Dacă am avea bombe ar fi uşor să le aruncăm asupra banditţilor, fără că ei să ne vadă şi fără a servi de ţintă gloanţelor lor. Dar nu e cazul. Nu avem bombe. Ceva mai mult, dacă tu Raimondo ai trage cu carabina, ai risca să răneşti sau să ucizi pe cei doi soldaţi pe care vrem tocmai să-i salvăm! Şi apoi mai riscăm să fim şi noi răniţi, expunându-ne la tirul tuaregilor. *Aerocul* nu e blindat. Deci nu sunt partizanul unui atac.

— Foarte bine, răspunse Marius, încă iritat. Şi ce plan ai tu?

— Iată, zise liniştit Jean Bart. Pentru un moment, forţa nu e de partea noastră. Să adoptăm, deci, viclenia. Să ne menţinem la această altitudine, ca să rămânem invizibili şi să urmărim pe tuaregi, descriind cercuri lungi, în aşa mod încât să înaintăm în aceeaşi direcţie cu ei, fără a-i pierde din vedere.

— Tocmai asta şi fac în acest moment, răspunse Raimondo. Îi vezi încă prin ochean?

— Da! Da!

— Ei bine? întrerupse Marius, nerăbdător.

— Ei bine, continuă ligurul, vom aştepta să se oprească şi desigur că se vor opri să poposească. Vom rămâne în aer până noaptea târziu, apoi vom ateriza fără zgomot la o mică distanţă de ei şi Marius şi cu mine ne vom coborî, pe când tu, Raimondo, te vei înălţa iarăşi cu aparatul, având grijă să zbori în aşa mod încât tuaregii să te vadă, căci desigur mulţi din ei vor veghea în timpul nopţii. Vei face să fluiere sirena, atât spre a le atrage atenţia, cât şi spre a da de veste celor doi soldaţi că suntem aici.

Şi vei ateriza apoi la cinci sau şase sute metri departe de lagărul lor. Vei striga: „Ajutor! Ajutor!” sau orice altceva ca să-i faci să creadă că ai aterizat fiindcă ţi s-a întâmplat ceva. Sunt nouăzeci şi nouă de probabilităţi la sută ca tuaregii să se repeadă spre aeroplan, crezând că-l vor putea captura. Iar tu, făcând aparatul să ruleze pe pământ, sau zburând în mari salturi, Şi vei face să se ţină după tine, cu gândul că ne vor putea ajunge. Asta e ceea ce trebuie să faci tu, Raimondo. Cât despre mine şi Marius, lucrul e mai simplu. Ne vom strecura în apropierea lagărului. Vom intra, vom descoperi locul unde sunt ţinuţi cei doi prizonieri. Vom ucide pe paznicul lor, dacă va fi unul, vom libera pe soldaţi şi le vom da carabinele noastre. Eu am la mine un fluier. În momentul acela voi fluiera. Tu te vei înălţa cu aparatul şi vei aştepta acolo sus ca noi şi soldaţii prizonieri să fi pedepsit pe vânătorii de sclavi. Iată planul meu. Ce ziceţi de el? Şi liniştit, ca şi când ar fi fost vorba de o simplă plimbare, Jean Bart continuă să privească prin ochean spre călăreţii ce abia se zăreau jos.

Că mâinile pe volan, Raimondo întoarse capul şi aruncă lui Marius o privire maliţioasă, ca cineva căruia i s-a propus o glumă pe seama unuia pe care nu-l poate suferi. Cât pentru Marius. El râdea de-a binelea şi îngenunchind pe scaun întinse braţul valid pe deasupra spătarului, bătând pe umăr pe Jean Bart, care sta aplecat peste balustradă, privind jos.

— Bravo Jean Bart! Eşti un om şi jumătate. Ideea ta e genială! Şi dacă Raimondo o aprobă, eu sunt de acord.

— O aprob, zise Raimondo zâmbind.

Dar adăogă imediat cu gravitate:

— Dar numai în caz când tuaregii vor face un adevărat lagăr, cu corturi; căci dacă poposesc numai şi se culcă lângă caii lor, voi nu veţi putea să v-ascundeţi într-un loc absolut deschis şi ar fi de ajuns ca unul din ei să stea de veghe ca să vă descopere imediat. El ar da numaidecât alarma şi aţi fi imediat măcelăriţi sau făcuţi prizonieri. Pe când dacă sunt corturi, va fi de ajuns să înaintaţi din partea opusă aceleia în care s-ar afla eventuala santinelă şi i-aţi putea uşor ataca înainte ca ei să prinde de veste.

— Atunci, planul meu e realizabil, continuă Jean Bart, imperturbabil, deoarece, în momentul în care am descoperit caii, îndărătul satului pustiit, am văzut foarte bine că aceştia aveau legate pe spinare pânze strânse şi pari pentru făcut corturi, desigur.

— În cazul ăsta, conchise Raimondo, Jean Bart, vei continua să

observi şi să-mi dai din când în când indicaţiile necesare asupra direcţiei ce trebuie să urmez. Tu, Marius, ocupă-te de pompa de ulei şi de motor. Şi să aşteptăm ca d-nii tuaregi să binevoiască să se oprească.

Din momentul acela nu mai vorbiră decât spre a-şi da unele instrucţii reciproce.

Poziţia celor două părţi era aceasta: jos pe terenul gol, de stepă nisipoasă, care era întreruptă ici şi colo de grupuri de salcâmi şi de garduri vii formate din cactuşi, cavalcada vânătorilor de sclavi se îndrepta în linie dreaptă spre nord, când în trap, când în galop. În aer, la o înălţime de vreo 2000 de metri, aeroplanul zbura fără zgomot, descriind inelele unui lanţ imaginar, care se întindea mereu în spre nord.

Într-adevăr, spre a putea rămâne tot timpul deasupra călăreţilor pe care îi întrecea la fiecare trei minute, chiar zburând cu viteza minimă de 100 kilometri pe oră, *Aerocul* apoi îi ajungea din nou, îi întrecea şi în clipa în care Jean Bart era pe punctul de a-i pierde din vedere, Raimondo, vestit de camaradul său, o lua iar înapoi… şi aşa iar de la început… Aceasta dură până la apusul soarelui. Atunci tuaregii se opriră, dar numai spre a mânca şi a lăsa să mai răsufle caii. Nu ridicară corturi. Şi după un popas de o jumătate de oră plecară iarăşi spre nord. Raimondo începu iarăşi să descrie inele de lanţ. Dar cei trei cercetaşi nu erau mulţumiţi.

— La ora asta am fi fost de mult la Maroc, dacă am fi zburat în linie dreaptă şi cu viteză mare, tot timpul cât am zburat mai mult în loc. Dar am spus că vom elibera pe prizonieri şi îi vom elibera

— Sunt de aceeaşi părere, zise Marius. Dar ce dracu fac bandiţii ăştia de nu se mai opresc odată?

— Nu te supăra, Marius, zise Jean Bart cu sângele lui rece. Noaptea va fi foarte luminoasă. Nu-i vom pierde din vedere, fiindcă hainele lor albe se vor vedea bine în bătaia lunii. Şi apoi când se vor opri, vor fi nevoiţi să facă un popas mai lung, din pricina cailor, care vor fi istoviţi de oboseala drumului.

— Vor, desigur, să ajungă la vreun sat indigen pierdut în marginea Saharei.

— Într-un sat compus din colibe de pământ sau de crăci va fi mai uşor să ne punem planul în aplicare, zise Jean Bart. Răbdare!

Şi timp de câteva ore din noapte făcură acelaş lucru ce făcuseră şi ziua. Dar, Marius, care se uitase la ceas, spunea tocmai era miezul nopţii fără un sfert, când Jean Bart dete semnalul de alarmă:

— *Acre!* Se opresc în faţa unui grup de pete negre, pe care nu

le disting bine, dar care trebuie să fie colibe. Raimondo, vei zbura acuma în cerc!

La lumina lunii şi a stelelor care luceau pe cer, se puteau, întradevăr, distinge nişte pete negre pe terenul albicios.

Jean Bart înlocuise ocheanul cu o lunetă marină pentru noapte şi putea urmări evoluţiile tuaregilor cu destulă precizie. Îi văzu deci oprindu-se înaintea acelor pete negre şi îşi dete seama că se pregăteau să poposească scoţând şeile de pe cai, aprinzând focurile şi pregătind ceva pentru a se ospăta. Trecu astfel aproape o oră şi, în aer, nevăzut, *Aerocul* continua să zboare. Deodată Jean Bart lăsă luneta şi zise;

— E momentul să aterizăm, Raimondo.

— Crezi?

— Da, tuaregii şi prizonierii sunt în colibe, lângă care au legat caii. N-a mai rămas afară decât o santinelă care stă în picioare în faţa singurului foc aprins.

— Atunci, să ne coborâm, zise Raimondo. Şi fiţi gata.

Pe când Raimondo, stingând motorul, cobora într-un lung zbor planat, care trebuia să-l facă să aterizeze la vreun kilometru distanţă de mal, Marius şi Jean Bart îşi puneau pe umăr câte o carabină şi cartuşiere la brâu, înfundându-şi pălăriile pe cap şi verificând încărcătura *browning*-urilor.

Cei doi cercetaşi n-aveau nici o teamă, ducându-se să-şi expuie viaţa spre a salva pe doi indigeni în serviciul Italiei! De data asta nu lucrau pentru ei ci pentru nişte indigeni deveniţi compatrioţi şi aveau în suflet un eroism lipsit de orice preocupare personală.

Tăcerea în natură era absolută. Nu se simţea nici o adiere în noaptea aceea calmă. Totuşi, din când în când se auzeau venind de departe mugete de şacali, care-şi căutau hrana. Şi mai rar un răcnet spinteca văzduhul, ameninţare sau Chemare a vreunui leu, urmărind vreo pradă.

— Marius, Jean Bart, zise Raimondo, fiţi prudenţi. Dacă sunteţi în pericol, fluieră Jean Bart. Atunci, fie ce-o fi, aterizez şi carabina mea va vorbi!

— Fii liniştit, răspunse Marius. Ţinem la pielea noastră şi sunt sigur că vom reuşi.

— Şi eu sunt sigur, afirmă Jean Bart.

— Atenţie, zise Raimondo. Aterizăm.

Terenul era în locul acela foarte neted. Roţile *Aerocului* atinseră solul nisipos, rulară, fără nici o piedică şi se opriră lin.

— Atunci, la revedere, zise Raimondo. Şi întinse mâinile lui

Marius şi Jean Bart.

— Nu ajunge numai atât! murmură Marius. Să ne îmbrăţişăm, ce naiba!

Mai emoţionaţi decât ar fi vrut să pară, cei trei băieţi se îmbrăţişară. Apoi Marius şi Jean Bart săriră din nacelă, Conveniseră ca Raimondo să nu reia zborul mai înainte ca cei doi camarazi să fi ajuns lângă lagărul tuaregilor

Raimondo calculă că, târându-se pe pământ, le trebuia mai bine de un sfert de oră spre a ajunge la lagăr. Aşteptă deci zece minute. Apoi lansă elicea şi decolă. După câteva minute urletul sinistru al sirenei spinteca văzduhul. Între timp Marius şi Jean Bart se târau spre lagăr. Nu vedeau de cât masele negre ale colibelor care le mascau atât focu cât şi santinela. Nu mai erau decât la vreo două sute de metri de jumătatea stabilită, când auziră îndărătul lor uşorul zbârnâit al aparatului, care se înălţa şi aproape imediat urletul sirenei.

— S-a făcut! zise Marius. Santinela va deştepta pe ceilalţi bandiţi. Aeroplanul va ateriza de cealaltă parte a satului. Tuaregii îl vor vedea şi vor alerga spre el.

— Iar noi vom avea câmpul liber, zise Jean Bart.

— Păcat că nu putem vedea spaţiul pe care vor alerga tuaregii în spre aeroplan, observă Jean Bart.

— De ce?

— Fiindcă nu vom putea şti, înainte de a intra în lagăr, dacă toţi tuaregii s-au dus spre aeroplan.

— E adevărat! zise Marius, dar cine nu riscă nimic, nu câştigă nimic.

Jean Bart nu răspunse. De cealaltă parte a satului se auzeau strigătele tuaregilor care se depărtau apropiindu-se probabil de aeroplan.

— Atenţie, şopti Marius. Am ajuns!

Erau, într-adevăr, la vreo douăzeci de metri de coliba cea mai apropiată.

— Stop! murmură Jean Bart.

— Ce e? întrebă Marius, oprindu-se.

— Nu ştim în care colibă sunt cei doi soldaţi. Cum facem să-i aflăm?

— Să le vizităm una după alta. Dar cred că pentru mai multă siguranţă tuaregii trebuie să-i fi pus într-una care e mai la mijloc. Aşa că putem trece una sau două de la început. Şi cu *browning*-ul în mână, cei doi cercetaşi se strecurară cu genunchii îndoiţi şi corpul plecat. Ocoliră pe jumătate prima colibă şi văzură că erau

în total şase, aproape dărâmate.

— Nu se vede nici o santinelă, zise Jean Bart.

— Nu!

În depărtare se auzeau încă strigătele tuaregilor şi urletele sirenei. Cei doi cercetaşi, plini de încredere, se îndreptară fără a mai sta la gânduri spre coliba cea mai centrală, luminată, în plin, de focul aprins. Dar, deodată, îndărătul lor se auzi un strigăt gutural. Se întoarseră la timp şi văzură patru forme albe, care staseră desigur lipite de zidul unei colibe, repezindu-se spre ei.

— Blestem! murmură Marius şi apăsă pe trăgaciul *browning*-ului. Glonţul porni, dar se pierdu în aer, căci acelaş moment el fu lovit în pântece şi căzu pe spate. Abia avu timpul să vadă pe Jean Bart, care fără să mai fi avut timpul să tragă, dispărea sub două forme albe, care se agăţau cu furie. Se simţi legat, *browning*-ul îi fu smuls din mână. Braţul drept îi fu legat de-a lungul corpului cu o frânghie, care-i strângea dureros braţul stâng rănit. Putea vede o formă albă alergând în spre locul de unde se auzeau urletele sirenei. Vrând să se ridice, se lăsă pe partea dreaptă şi văzu pe Jean Bart întins pe spate, la o distanţă de vreo trei paşi de el.

— Jean Bart, strigă el.

— Marius!

— Ţi-au făcut vreun rău?

— Nu! M-au legat atât de strâns, în cât braţul stâng m-ar face să urlu de durere, dacă nu m-aşi abţine.

— Şi pe mine tot aşa! Ah! Bandiţii! Rămăseseră aici vreo şase. Ne-au văzut, când ne-am ridicat. Noi eram spatele şi nu-i puteam observa.

— Ne-au prins.

— Numai dacă Raimondo nu s-ar lăsa şi el să fie prins.

— Dac-am putea să-l vestim! Afară numai dacă… Jean Bart tăcu, ezitând. Marius întoarse capul în toate direcţii. Nu era decât un tuareg lângă ei. Ceilalţi dispăruseră. Dar acela îi privea şi un pumnal lung pe care-l ţinea în mână lucea la lumina lunii şi a flăcărilor din apropiere.

— Ce lucru? întrebă Marius.

— Ei bine, zise celălalt. Îmi pare că aud motorul. Poate că *Aerocul* va trece pe deasupra noastră.

— Da! Da! Uită-te puţin spre dreapta. *Aerocul* se profila în negru pe cerul înstelat. Se apropie cu repeziciune.

— Strigă, Marius! Strigă! Glasul tău e puternic, va auzi.

— Aşteaptă! Şi umplându-şi plămânii cu aer. Mai aşteptă momentul propice, în care *Aerocul,* la o înălţime douăzeci de

metri numai, trecea pe deasupra lagărului, atunci strigă din toate puterile.

— Raimondo! Ne-au prins! Rămâi în aer! Nu coborî

Tuaregul se repezi la Marius şi îi astupă cu violenţă gura cu palma lui largă. Fu prea târziu însă! Marius lansase strigătul de alarmă! Şi cei doi băieţi înţeleseră că Raimondo auzise, deoarece văzură aeroplanul virând brusc şi nu în cerc pe deasupra colibelor, văzură desluşit o formă neagră plecându-se peste marginea nacelei şi profilându-se pe cerul înstelat. Apoi se auzi un strigăt din înălţime. *Aerocul* se ridică dispărând în mai puţin de un minut, at de o salvă de focuri întovărăşite de strigăte furioase. *Aerocul* era salvat!

Dar forţa numerică a arabilor învinsese viclenia, inteligenţa şi îndrăzneala celor trei cercetaşi.

CAPITOLUL VII
Simunul

Până în zori, Marius şi Jean Bart, ramaseră întinşi pe nisip, înconjuraţi de tuaregi, care gesticulau şi vorbeau între ei, izbucnind adesea în lungi hohote de râs ce le descopereau dinţii strălucitori.

În timpul acelor ore de aşteptare, cei doi băieţi nu scoaseră nici o vorbă şi se gândeau doar la două lucruri: ce vor face cu dânşii? Ce va întreprinde Raimondo, rămas singur pe bordul aeroplanului? Prima întrebare era secretul tuaregilor şi al viitorului. Dar la a doua li se dete răspunsul, îndată ce răsări soarele şi caravana porni din nou la drum, cu cei doi prizonieri suplimentari legaţi pe spinarea aceluiaşi cal.

Un urlet de sirenă se auzi în văzduh, iar Marius şi Jean Bart, ridicând capul văzură cu negrăită bucurie şi nădejde aeroplanul, care făcea graţioase evoluţii la înălţime de vreo sută de metri. Nefiind astupaţi la gură, cei doi băieţi puteau vorbi, măcar că erau legaţi spate la spate.

— Jean Bart! strigă Marius aproape vesel, cu toată gravitatea situaţiei. Jean Bart! Ai auzit? Îl vezi?

— Da! Da!

— Ne va urma! Sunt sigur, zise el nemaiputându-şi stăpâni bucuria.

— Desigur că ne va urma. Şi ne va salva! Nu mai încape îndoială, zise Jean Bart, ceva mai calm.

Caravana se compunea din douăzeci şi unu de cai şi spre marea uimire a celor doi tineri, din douăsprezece cămile cu doisprezece tuaregi. Cum se găseau acele animale acolo? În momentul când părăsiseră lagărul le văzuseră răsărind deodată dintr-o depresiune naturală, săpată în nisip. Era probabil că animalele şi călăreţii lor aşteptaseră acolo în apropierea colibelor pe ceilalţi tovarăşi ai lor care se duseseră să dea o raită prin împrejurimile lacului Ciad, desigur spre a mai săvârşi vreo prădăciune. Astfel că forţele bandiţilor se compuneau acum din douăzeci şi cinci de oameni înarmaţi, dispunând de doisprezece cămile, de douăzeci şi unu de cai şi de nenumărate provizii. Fiecare cal purta pe spinare un balot, în care erau desigur

provizii iar fiecare cămilă ducea câte două burdufuri pline cu apa.

Prizonierii împărţiţi în diverse feluri, pe cămile sau pe cai, fie singuri, sau câte doi, în crupă, sau în faţă pe şeaua unui tuareg, erau în total şaptesprezece aşezaţi astfel: cei doi cercetaşi, împreună pe un cal; cei doi soldaţi, fiecare cu câte un tuareg, şapte tineri negri şi şase negre între doisprezece şi treisprezece ani, după cât judecaseră Marius şi Jean Bart, care le văzuseră ieşind din colibe.

Cei doi tineri nu putuseră vorbi cu soldaţii prizonieri, care erau ultimii, pe când ei călăreau în fruntea caravanei, având deoparte şi de alta doi călăreţi tuaregi, singuri în şea. Ceva mai înainte călărea un tuareg singur, care era desigur, şeful bandei deoarece el dădea ordine.

Aceasta era caravana care în dimineaţa aceea frumoasă, galopa pe terenul nisipos, îndreptându-se spre nord. Iar sus, *Aerocul* zbura, descriind, fără răgaz, inelele acelui lanţ imaginar al cărui punct de plecare fusese lacul Ciad.

La început, în ardoarea plecării, caii o luară în galop, iar cămilele în trap săltat. Apoi, caii şi cămilele încetiniră mersul. Dar, după o jumătate de oră, şeful, înţelegând, desigur, că nu servea la nimic să accelereze mersul, de oarece aeroplanul n-ar fi putut fi întrecut, se întoarse în şea şi strigă un ordin, în urma căruia întreaga caravană, încetini pasul.

— Marius! zise Jean Bart, când înţeleseră că vor înainta mereu la pas. Ştii la ce mă gândesc?

— La ce?

— După poziţia stelelor, care se vedeau încă în momentul când am plecat din lagăr, eu cred că ne îndreptăm spre, nord-est şi poziţia soarelui, care e în momentul acesta în faţa noastră, confirmă părerea mea.

— Ei şi?

— Aşteaptă! Dacă tuaregii nu schimbă direcţia, atunci au intenţia să străbată întreaga Sahară până la sudul Marocului. La pas şi chiar în trap, le vor trebui zile, nu glumă, Marius.

— Aşa e.

— Ei bine! Ia gândeşte-te câţi kilometri a făcut Aerocul de patru ore; adaogă la ele cei 3.000 kilometri de la Mogadiscio la lacul Ciad… Nu uita că nu poate face mai mult de 10.000 kilometri fără a se reaproviziona cu benzină… 10.000, nimic mai mult! Înţelegi?

— Da! răspunse Marius, cu glas îngrijorat. Şi ghicesc. Dacă Raimondo nu izbuteşte să ne elibereze în timpul acestei

traversări a Saharei, spre a ajunge mai repede, în linie dreaptă, la un post oarecare de reaprovizionare din sudul Algeriei, rezervorul va fi gol când…

— E uşor de calculat, Marius! Cel puţin aproximativ. Ascultă: trei mii de kilometri până la lacul Ciad.

— Trei mii.

— Azi, la amiază, *Aerocul* va fi făcut de douăzeci şi patru de ore evoluţii de 100 kilometri pe oră în medie. O sută înmulţit cu douăzeci şi patru…

— Două mii patru sute!

— Total, la amiază, cinci mii patru sute. Aproape jumătate din ceea ce poate face fără a se aproviziona din nou cu benzină. Încă de două ori douăzeci şi patru de ore, maximum şi rezervorul va fi gol, iar Raimondo va fi nevoit *să* aterizeze şi să se apere cu carabina, singur, împotriva a douăzeci şi cinci de bandiţi bine înarmaţi…

— Nenorocire! murmură Marius, zvârcolindu-se în zadar între frânghiile care-l legau de Jean Bart şi pe amândoi de cal. Atunci pentru prima oară de la teribila lor aventură precedentă[3], Marius şi Jean Bart se simţiră cuprinşi de o nespusă îngrijorare.

În momentul acela nu mai simţeau nici durerea ce le pricinuiau frânghiile, nici oboseala, nici foamea; nu mai aveau decât un singur gând: primejdia în care se putea găsi în curând, prietenul lor, Raimondo.

Ar fi voit să-i poată striga:

— Lasă-ne în voia sorţii! Nu compromite pentru noi, gloria de a câştiga premiul Carnegie şi bogăţia. Zboară cu maximum de viteză spre staţia algeriană Murzuk, pe care flutură drapelul italian şi care e cel mai apropiat post militar… Vei putea să te reaprovizionezi cu benzină, să te înapoiezi în Italia, să iei cu tine alţi doi cercetaşi italieni şi să pleci a doua oară peste Ocean.

Iată ceea ce Jean Bart şi cu Marius ar fi voit să-i strige lui Raimondo. Dar, probabil, spre a evita golurile de aer, atât de frecvente în apropierea solului, când pământul, încălzit de soare, exală vapori calzi care, ridicându-se în atmosferă, modifică neîncetat echilibrul diverselor strate atmosferice, Raimondo se ridicase la cel puţin cinci sute de metri. Şi la distanţa aceea nu putea auzi cei i s-ar fi strigat de jos.

Dealtminteri s-ar fi supus? E puţin probabil. Poate că şi el nutrea speranţa ca un incident oarecare să-l ajute să-şi elibereze

---

[3] A se vedea No. 2 din *Cei trei cercetaşi.*

amicii, înainte de a isprăvi provizia de benzină. Şi dacă o avea, pe ce era fondată? Vai! Pe nimic precis, desigur! Şi mersul caravanei la pas şi zborul în spirale al aeroplanului, uneori la cinci sute de metri, alte ori mai sus, continuară fără întrerupere toată dimineaţa acelei oribile zile. Da, zi oribilă, cu tot azurul cerului, cu tot soarele splendid, cu toată adierea unui vânt uşor ce răcorea atmosfera… zi oribilă pentru cei doi tineri care nu vedeau altă perspectivă decât captivitatea sau moartea.

Ochii lor trecând cu dispreţ peste escorta sălbatecă din jurul lor, priveau în spre frontierele acelui ţinut pustiu, ici şi colo uşor accidentat de mohorâte dune de nisip. Nicio vegetaţie afară de puţină iarbă arsă de soare, care se întindea ca o lepră pe pământul scorojit.

După câmpiile acoperite cu pietriş după dunele de nisip. Dună vastele întinderi de pământ crăpat de căldură dogoritoare întâlniră în cale de două ori în dimineaţa aceea un fel de haos de stânci enorme, cenuşii, sălbatice, printre care animalele mergeau poticnindu-se la fiecare pas şi care în unele locuri păreau că se clatină din înălţime şi stau gata să se prăvălească asupra caravanei.

Mohorâte şi dezolate la şes, înspăimântătoare când sunt acoperite de stânci: uscate neproductive; împărăţie a şerpilor veninoşi, ce se târăsc, a scorpionilor ce lucesc la soare, a şacalilor ce devorează cadavre, a leilor rătăciţi afară din oaze. A vulturilor care caută hoituri de oameni şi animale căzuţi în urma caravanelor; iată ce erau acele ţinuturi ale Saharei în care se găseau cei doi cercetaşi. O ţară a groazei!

Acolo, în acele regiuni pe care omul le străbate numai când e silit de necesitatea de a merge în linie dreaptă. În acele regiuni pustii, unde soarele implacabil arde, nisipul se usucă, simunul înăbuşă şi noaptea sporeşte pericolele din timpul zilei, acolo, unde nu e decât oroare şi dezolaţii. Ţara groazei! Astfel au fost definite de către îndrăzneţii exploratori acele ţinuturi, care alcătuiesc partea centrală şi meridională a Saharei.

Acea ţară a groazei are doi stăpâni: tuaregul şi leul; şi animalul e acolo mai puţin feroce decât omul. Acele ţinuturi ale groazei sunt bântuite de două flagele, mai puternice, mai feroce, mai crude chiar decât leul şi de cât tuaregul: setea şi simunul. Împotriva setei, tuaregul are burdufurile pline cu apă, iar leul sângele şacalilor. Dar, împotriva simunului, tuaregul şi leul sunt dezarmaţi… Simunul e regele desertului. Şi acesta era ţinutul prin care erau târâţi de perfizii lor răpitori, cei doi cercetaşi.

Soarele cădea vertical deasupra caravanei, când şeful bandei îşi opri brusc calul şi ridică braţul drept. Deodată, toţi caii şi cămilele se imobilizară. Sub arşiţa soarelui de amiază, fără a mai ridica corturi, arabii, coborând de pe cai, scoaseră din saci curmale şi smochine uscate şi le mâncară cu repeziciune, bând apoi câteva înghiţituri de apă. De ceva mai multă de băut dobitoacelor, după ce le dete să mănânce o mare cantitate de iarbă pe care o transportau într-un coş enorm. Cât pentru prizonieri, ei fură nevoiţi să înghită aproape pe nerăsuflate cele patru smochine ce le fuseseră băgate-n gură pe rând la fiecare.

Popasul nu dură decât o jumătate de oră. Dar când arabii se urcară din nou pe cai, se produse o oarecare învălmăşeală şi întâmplarea voi ca cei doi cercetaşi să se găsească alături de cei doi soldaţi. Ei schimbară câteva cuvinte. După ce sergentul le mulţumi fiindcă au încercat scape, voi să le mai comunice ceva, dar fu întrerupt de tuaregii care călăreau împreună cu ei pe aceeaşi cai şi care întorcându-se iar în şea, îi despărţi de cei doi băieţi.

Şi marşul prin pustiul ars de soare reîncepu din nou, pe când deasupra lor *Aerocul* continua să descrie inelele unui lanţ imaginar.

Cei doi tineri sufereau oribil din pricina rănilor şi strânsorii frânghiilor cu care erau legaţi şi dacă nu s-ar fi ţinut ar fi urlat de durere. Un singur lucru le mai dădu curajul de-a îndura şi acesta era aeroplanul care îl vedeau mereu colo sus.

În gând, ei se întrebau mereu.

— Ce va face Raimondo? Ce intenţie are el? Şi la aceste întrebări îşi făureau mii de răspunsuri, pe care imaginaţia lor înfrigurată le evocau la infinit. Când soarele se coborî la orizont, Marius şi Jean Bart, istoviţi, nu-şi mai simt membrele decât ca pe nişte dureroase greutăţi şi în fiece clipă erau pe punctul de a leşina. Ajunseseră la capătul puterilor lor fizice. Deodată o ciudată senzaţie îi făcu să tresară, se păru că un vânt de foc le sufla peste obraz şi soarele luă brusc înfăţişarea unei sfere de metal în fuziune: se făcu roşu vărgat de dungi negre. Cerul luă o culoare cenuşie extraordinar de sinistră. Şi printre tuaregi se manifestă o mare agitaţie; se ridicau pe cai, se duceau, veneau, strigau, gesticulau cu însufleţire. Caii nechezau nervoşi, cămilele scoteau un sunet bizar, care era ca un strigăt de alarmă.

— Ce-o fi? întrebă Marius.

Şi îndărătul lui, vocea lui Jean Bart răspunse puţin tremurândă:

— Oh! Marius!.. Colo, spre sud, o dungă neagră se lărgeşte

între cer şi pământ, înaintând spre noi.

— Vântul ăsta care arde… pulberea asta de nisip….

— E simunul, Marius, simunul!

În mai puţin de un minut, în mijlocul caravanei se produse o dezordine de nedescris. Cai se înfuriau. Tuaregii săriră jos pe nisip, silindu-se să potolească animalele. Cămilele îngenunchează toate deodată, punându-şi capul între picioare de dinainte îndoite. Teribilele strigăte sălbatice scoase de tuaregi în loc de a linişti caii, părea că-i nebuneşte şi mai rău… galopau nebuneşte în cerc, sub loviturile călăreţilor, care îşi pierduseră capul.

Deodată, calul celor doi cercetaşi, rupându-i-se frânghia care-l ţinea legat de alt cal, se smuci şi din trei salturi formidabile ieşi din grup, nechezând furios şi luând-o în galop înspre nord întorcând astfel spatele vântului de la sud, înspăimântătorul simun.

Celor doi băieţi le fu imposibil să mai vorbească. Animale în goana lor îi zguduiau în aşa mod în cât dacă ar fi deschis gura şi-ar fi tăiat limba. Strângeau dinţii, întrebându-se ce se va mai întâmpla.

Jean Bart, care era cu faţa spre coada calului, vedea pe doi tuaregi încercând în zadar să-i urmărească cu cămilele lor. Bietele dobitoace făceau câţiva paşi şi cădeau iarăşi în genunchi.

Jean Bart, tremurând de bucurie se gândi la aeroplan şi ridică ochii. Văzu *Aerocul* zburând pe deasupra lor, dar atât de sus în cât abia se distingea, căci vântul ridica nori de nisipul ce se învârteau în văzduh. Şi Marius privise în sus, amândoi se gândeau:

— Raimondo ne-a văzut, ne urmăreşte. Dar, cu vântul asta o să poată ateriza?

Simţeau că se înăbuşă. Nisipiul arzător pătrunzându-le în ochi îi înţepau ca nişte vârfuri de ace. Era o tortură îngrozitoare şi deodată îşi deteră seama că alunecau pe partea stângă a calului înfuriat. Instinctiv, voiră să se ridice, dar în zadar. În fuga acea nebună, legăturile se desfăcuseră. Se simţiră deodată căzând şi alunecând sub burta calului. Lovindu-se puternic la braţul stâng, Marius urlă de durere, dar nu-şi pierdu cunoştinţa. Îşi dădu seama că animalul împiedicat de acele două corpuri, care în loc de ai sta în spinare, îi atârnau sub pântece, se poticnise şi căzuse. Culcat pe o parte, sufla greu scoţând un soi de şuierătură şi cei doi tineri, stând tot spate-n spate, cu un picior desuptul calului, erau întinşi pe nisip. Avură senzaţia unei călduri mai mici, a unei asfixii mai puţin violente. Şi Marius înţelese că

trupul calului forma o pavăză-n contra Simunului.

— Jean Bart!

— Marius!

Ce strigăte! Fiecare crezuse o clipă că celălalt murise. Era o minune că nu fuseseră striviţi. Voiau să vorbească, dar rămăseseră cu gura deschisă, împietriţi. Un fel de vârtej teribil trecuse asupra lor şi ceva negru se interpuse între ochii lor şi orizont.

— Aeroplanul, urlă Marius.

— Raimondo! Raimondo! chemă Jean Bart.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! răspunse o voce puternica.

Întoarseră capul să vadă şi înţeleseră de ce Raimondo le spunea să aştepte.

Aterizase în plin uragan. Roţile *Aerocului* se îngropaseră în nisip până la osie. Şi, stând în picioare în nacelă, Raimondo săvârşea cu a fantastică repeziciune ceva nemaiauzit… Demonta aeroplanul! Da. Pentru ca *Aerocul* să nu fie luat de simunul, care se apropia, căci vântul acela nu era decât avangarda sa. El scotea din nacelă, care mulţumită motorului puternic era stabilă, toate părţile, care ar fi putut fi luate de uragan

Raimondo opera cu o repeziciune fantastică şi sub degetele sale îndemânatice, una câte una, piesele se desfăceau căzând la pământ. Mânuind cu siguranţă chei, pensete, cleşte, el desfăcea, deşuruba, detaşa bucată cu bucată toate părţile aparatului şi luând cu amândouă mâinile nisip îl arunca cu repeziciune uimitoare pe planul aripelor, pe lungul cub al fuselajului, spre a le îngreuna ca să nu fie luate de vânt. Acea muncă nebunească dură cinci sau treizeci de minute – nici unul din ei nu ştiu vreodată – şi când Raimondo se apropia de dânşii, Jean Bart şi Marius crezură că văd un nebun. Ochi îi ieşeau din orbite. Şi râdea cu un râs convulsiv, cu sughiţuri, dar, în acelaş timp, servindu-se de cuţitul pe care i-l dase la Mogadiscio colonelul Ferrandi, tăie frânghiile ce legau pe cei doi camarazi ai săi. Îi liberă, punându-i în picioare, urla:

— Răniţi! Nu! Nu! A! Doamne Sfinte! Scăpaţi! Repede! Mişcaţi picioarele şi braţele ca să vă puneţi sângele în mişcare. Şi îi îmbrăţişă… Apoi, când văzu că se puteau ţine în picioare, îi trase după dânsul.

— Repede! Repede! În nacelă! O vom acoperi cu o foaie de pânză ceruită! Simunul va trece pe deasupra noastră. Nu ne va lua pe sus! Mulţumită motorului, nacela e grea şi roţile sunt afundate în nisip. Va înfrunta toate Simunurile Saharei!

Marius şi Jean Bart făcură o supremă sforţare şi intrară, dar căzură leşinaţi în fundul nacelei, unul peste altul, în spaţiul dintre scaunele din faţă şi cel dinapoi.

— Hapciu! făcu Raimondo, trecându-şi mâna dreaptă neagră de unsoare pe faţa plină de sudoare, ceea ce-i făcu un obraz drăcesc cu părul vâlvoi şi cu ochii strălucitori. Dar bravul băiat n-avea timp să se mai gândească la obrazul său şi de altminteri nu s-ar fi putut vedea fiindcă n-avea nici o oglindă în nacelă.

— Au leşinat! îşi zise el în gând. Sper că blestemaţii aceia de tuaregi vor fi destul de ocupaţi ca să ne lase în pace!

Destupă repede sticluţa cu coniac, turnă puţin în palmă şi fricţionă tâmplele şi fruntea lui Marius şi lui Jean Bart

— La naiba! murmură el încremenit. Ce am în mână?

Primul rezultat al fricţiunii fusese că înnegrise tâmplele şi fruntea celor doi leşinaţi. Dar nu-şi pierdut vremea gândindu-se. Turnă cu sticla coniac printre dinţii strânşi ai celor doi băieţi. Apoi îi bătu pe obraji cu vârful degetelor. Marius fu primul care deschise ochii, apoi Jean Bart.

Şi, văzându-i aşa de comici, cu fruntea şi obrajii mânjiţi de negreală, Raimondo izbucni într-un hohot de râs, fericit că-i vedea în picioare şi că-i salvase. Iar ei, după o clipă de nedumerire, izbucniră şi ei într-un hohot tot atât de vesel ca şi Raimondo, căci îl văzură cu obrazul mai negru chiar decât al lor. Raimondo le arătă mâinile. Toţi trei înţeleseră. Şi cu toată mânjeala de pe faţă se îmbrăţişară din toată inima.

— Să lăsăm asta, zise Raimondo, recăpătându-şi sângele rece. Ne vom spăla altă dată. Deocamdată mâncaţi şi beţi. Iată apă, coniac, ciocolată. Iar eu voi pregăti pânza.

În jur, noaptea începea să se lase; noapte sinistră. Atmosfera era de un roşu lugubru, iar nisipul ridicat în vârtejuri izbea cu putere parbrizul şi laturile nacelei producând un zgomot sec ca de grăunţe azvârlite cu pumnul.

Marius şi Jean Bart băură apă, ronţăiră ciocolată, sorbiră câte o înghiţitură de coniac; îşi simţeau corpul străbătut parcă de un curent electric.

— Vă simţiţi destul le puternici ca să mă ajutaţi să întindem pânza?

— Cred şi eu zise Marius.

Şi scoase dintr-o lădiţă pânza pe care o aveau pentru a acoperi fuselajul în caz de avarie. Ei o întinseră ca un acoperiş deasupra nacelei fixând-o solid. Şi astfel se adăpostiră în fundul nacelei în timp ce nisipul izbea cu putere pereţii laterali şi pânza

de deasupra lor. Din pricina căldurii înăbuşitoare fură nevoiţi să-şi scoată hainele şi fiindcă nu se mai vedea aproape nimic, aprinseră un far pe care-l rezemară de capacul lăzii cu provizii.

— Pe când ne urmăreai, aveai vreo idee în privinţa mijlocului de a ne libera, întrebă deodată Jean Bart.

— Nici una, mărturisi Raimondo. Mă gândeam să nu vă pierd din vedere şi cât timp vă vor ţine legaţi să nu fac nimic. Dar, dacă ar fi atentat la viaţa voastră, atunci aşi fi lansat *Aerocul* în mijlocul bandei şi i-aşi fi nimicit. Închipuiţi-vă bucuria mea când îmi dădui seama că eraţi purtaţi de calul vostru departe de ceata tuaregilor. Atunci îmi zisei: dacă pot alerga fără ca să fac aparatul bucăţele, atunci sunt salvaţi. Din fericire, *Aerocul* e solid… Însfârşit, iată-ne reuniţi câte-şi trei. Suntem acum la adăpost de simun. Dacă nu ne îngroapă sub nisip, vom putea după ce va fi trecut, să susţinem atacul tuaregilor, dacă vor mai avea poftă să ne atace şi vom putea apoi să ne reluăm drumul spre Lisabona. Cât pentru cei doi soldaţi prizonieri vom decide ce e de făcut în privinţa lor, după ce vom şti ce au devenit tuaregii.

— Simunul e cel mai teribil pericol al acestor ţinuturi de groază, zise Jean Bart cu vocea lui calmă, dar e şi cel mai cunoscut. Când arabii, bandiţi sau simpli călători sunt surprinşi, ei se întind înfăşuraţi în burnuzurile lor alături de cai sau de cămilele îngenunchiate şi aşteaptă ca uraganul să treacă. Uneori oameni şi animale îşi găsesc acolo mormântul. Alte ori, după ce trece furtuna, ei se ridică, mănâncă şi beau, pornind iarăşi la drum şi mulţumind lui Allah că i-a scăpat încă odată.

O tăcere urmă aceste cuvinte. Fiecare se gândi că şi lor li se putea întâmpla acelaş lucru. Dar, Raimondo fu primul care goni aceste gânduri negre şi zise:

— Marius, Jean Bart, trebuie să vă o odihniţi. Eu voi veghea.

— Dar şi tu eşti tot atât de obosit ca şi noi, observe Marius.

— Nu! Eu nu sunt rănit! răspunse cu energie Raimondo. Şi am mâncat şi am băut din plin, de când aţi fost luaţi prizonieri. Sunt deci mai în putere.

— Jean Bart, fiindcă eşti atât de bine informat asupra Simunului, ia spune-ne câte ore durează de obicei?

— Durata lui nu e regulată, mărturisi Jean Bart. Uneori două sau trei ore, alteori o noapte, sau o zi întreagă. De o obicei suflă cu maximum de furie de la apus până în zori, sau invers.

— Atunci mai avem încă toată noaptea, afirmă Raimondo şi uitându-se la cronometrai *Aerocului* reluă:

— Sunt ceasurile opt post meridian. Veţi dormi până la miezul

nopţii. La miezul nopţii vă voi scula şi voi dormi eu... După câteva minute Jean Bart şi Marius sforăiră. Cât pentru Raimondo ca să poată sta deştept şi mai ales fiindcă era prea enervat ca să stea nemişcat se apucă să pună toate în ordine pe bordul *Aerocului* şi din cinci în cinci minute dădea cu pumnul dedesuptul pânzei ce-i acoperea, ca să facă să cadă nisipul ce se strângea deasupra.

În mijlocul acelui ţinut de groază, pe când bântuia în jur simunul distrugător, Raimondo Balsan, un copil abia, veghea singur la căpătâiul camarazilor săi adormiţi.

CAPITOLUL VIII
Mormântul de nisip

O lumină lividă se ridică deasupra Saharei.

La orizontul încă nedesluşit ceva roşiatec, rotund, care e globul unui soare fără strălucire, se ridică încet pe un cer opac. Aerul e apăsător şi arde.

S-ar zice ca un incendiu, stins abia de câteva ore, un incendiu fantastic ar fi trecut ca un ciclon peste acest ţinut care pare acoperit de cenuşă şi unde nimic nu se vede în afară de dunele ondulate şi de o înspăimântătoare monotonie. Tăcere!

Nici un zgomot! Deşertul… Nici o fiinţă vizibilă. Moartea. Nici un semn de viaţă nicăeri! Simunul a trecut pe acolo. Dar ce e oare colo duna aceea, care pare că e agitată de convulsiuni?

Nisipul zboară în aer, împrăştiindu-se… Ceva se ridică brusc, ca o pânză neagră ce ar fi azvârlită din pământ de o forţă necunoscută şi trei capete apar….

Trei capete goale, cu pasul zburlit, cu ochii lucioşi, cu chipurile înnegrite murdare, slăbite, osoase…

Şi în tăcerea acestui ţinut al groazei răsună nişte voci omeneşti. Şi aceste voci spun în italieneşte:

— Nu se vede nimic!

— Unde s-or fi vârât tuaregii?

— Pe Cristof Columb i-o fi îngropat simunul!

Şi cei trei cercetaşi, cu o mişcare unanimă, ieşiră din nacelă. Nu fură nevoiţi să sară prea de sus pe nisip, de oarece acesta se înălţa în piramide în jurul nacelei ajungând până la marginea ei; cei trei cercetaşi păreau că ies, nu din aeroplan, ci dintr-o groapă săpată în vârful uneia.

— Aici! zise Jean Bart, Sudul e aici! În direcţia asta at trebui să fie tuaregii.

— Să mergem să vedem, zise Marius.

— Să mergem! repetă Raimondo. Dar merg eu înainte. Şi atenţie! Într-adevăr, o luă el înainte, cu carabina în mână. Gata să tragă la nevoie.

Cei doi camarazi îl urmau, cu braţul stâng legat de gât şi cu mâna dreaptă înarmată cu un *browning.*

Merseră astfel din dună în dună în dimineaţa aceea lugubră,

atenţi, bănuitori, curioşi şi îngrijoraţi.

Merseră mai bine de o jumătate de oră.

Şi deodată, Raimondo strigă:

— Stop! Aici e!

Într-adevăr din nisip se ivea un picior gol.

— Să-i dezgropăm! ordonă Raimondo.

Mai mult de un sfert de oră, cu mâinile şi cu picioarele deteră la o parte masa de nisip până ce descoperiră o grămadă de cadavre…

Cu instinctul, care în clipa primejdiei, face pe fiinţele vii, fie ele animale, sau oameni, să se strângă laolaltă, tuaregi se strânseseră unul lângă altul sub ameninţarea simunului.

Crudă ironie a destinului: se strânseseră toţi în jurul grupului compact format de prizonieri. Şi până la amiază cei trei băieţi munciră. Ce căutau?

De ce scoteau cadavrele inamicilor lor din nisipul care îi înghiţise?

Fiindcă aveau o datorie supremă de împlinit. Doi soldaţi italieni erau acolo, morţi, sub cadavrele învingătorilor lor, sălbateci şi hrăpăreţi, care numai mulţumită superiorităţii numerice îi capturaseră, prinzându-l fără îndoială prin trădare în satul pustiit de pe malurile Ciadului.

Soarele opac era sus la zenit, răspândind asupra acestei ţări a groazei o lumină lugubră. Pe nisip, unul lângă altul, stau cei doi soldaţi, cu faţa spre cer, cu ochii închişi şi pe chipurile negre cu acea linişte augustă a unei măşti de bronz, reprezentând moartea. Cei trei băieţi se cutremurară.

— N-am putut să vă eliberăm vii, zise Raimondo cu glas tremurător, dar vă vom libera morţi. Să le dezlegăm frânghiile, care-i leagă de tuaregi. Să-i scoatem de aici şi înfăşurându-i în drapelul tricolor să-i punem să doarmă somnul de cei, ca şi când ar fi fost loviţi în luptă, pe câmpul de onoare!

O oră după aceea, lângă duna de nisip formată lângă aeroplan se ridică o movilă, deasupra căreia era împlântată cruce făcută dintr-o puşcă şi sabia unui tuareg. Sub acea movilă, la adăpost de şacali şi de vulturi, se odihnesc corpurile celor doi indigeni din Libia înfăşurate în drapelul tricolor al *Aerocului.*

Şi când crucea fu înălţată se auzi vocea lui Raimondo, punând în tăcerea deşertului.

— Amici, datoria noastră e împlinită. Acum la lucru!

Să dezgropăm aripele şi fuzelajul. Să demontăm elicea pre a o curăţi. Şi să remontăm aeroplanul după ce vom fi scos nacela din

nisipul care o înconjoară. Apoi, vom spre a ne îndrepta spre ţinta noastră, spre bogăţie şi ales spre glorie.

— Şi pentru onoarea Italiei, strigă Marius!

— Trăiască Italia! rosti Jean Bart cu acea religiozitate solemnă, care caracteriza pe tânărul ligur, atunci când împrejurările îi exaltau spiritul.

Şi cei trei cercetaşi, fără a se mai gândi măcar la mâncare – de la răsăritul soarelui nu mai mâncaseră şi acum la amiază – începură munca obositoare de a iarăşi formă şi viaţă *Aerocului!*

Nu fu lucru uşor!

Simunul îngropase cu totul *Aerocul* sub nisip!

Pe când sufla cu furie, Raimondo dând mereu pumnul în pânza de deasupra, o curăţase de nisip. Dar în lături, nisipul se îngrămădise şi forma un fel de dună circulară, să dea la o parte masa aceasta de nisip cei trei băieţi nu puneau de cât de o pereche de cazmale.

Ei totuşi începură să lucreze. Raimondo se folosea nu de mâini, dar curând constatară că înaintau foarte încet trebuie să se uite apoi că erau câteşi trei foarte obosiţi Marius şi Jean, nu se puteau folosi de cât de o mână, în asemenea condiţii nu era uşor de loc!

— La naiba! strigă Marius, după o oră în timpul care munciseră fără a scoate o vorbă. Se ridică. Şi ceilalţi îl imitară. Câteşi trei aveau faţa plină de sudoare.

— N-o să isprăvim niciodată! bombăni Marius. Ca să scoatem nacela ne trebuie o zi întreagă.

— Şi nu e numai ea! Mai sunt aripile şi fuzelajul, sunt îngropate aici alături.

— Ba, ceva mai mult, trebuie să curăţim pe fiecare în parte cu cea mai mare atenţie, căci nisipul trebuie să fi pătruns în toate colţurile.

— Bineînţeles! zise Raimondo. Dar nu ne serveşte la nimic să vorbim, dragii mei. Hai mai bine să continuăm.

Şi se reapucară de lucru.

Dar, deodată, Marius scoase un strigăt de bucurie.

— *Acre!* Iată nişte lopeţi!

Şi arătă cele două vâsle cu care era prevăzut *Aerocul*, pe care le scosese chiar în clipa aceea.

— Aşa e! zise Jean Bart – Cum de nu ne-am gândit. Am fi putut să le scoatem de la început.

Raimondo nu vorbi.

Dar, vesel se apucă să desfacă cele două lopeţi, care erau

fixate de peretele interior al nacelei.

Erau scurte, solide, foarte plate şi căptuşite cu oţel flexibil.

Şi zise lui Jean Bart şi lui Marius:

— Cu o singură mână nu vă puteţi servi uşor de cazmale. Dar întrebuinţaţi aceste lopeţi iar eu mă voi folosi de o cazma. Şi lucrul urmă fără preget, Lopeţile mânuite în acelaş timp de Marius şi de Jean Bart se afundau drept în nisipul compact şi mişcându-l în dreapta şi în stânga îl făcea să se risipească. Astfel uşurau munca lui Raimondo, care se servea de adevărata cazma.

Şi scutiră în modul acesta un timp preţios.

Curajul lor renăscu! Când nacela fu cu totul degajată, Raimondo lăsă pe Marius şi pe Jean Bart s-o cureţe iar el se apucă să dezgroape fuzelajul şi aripile.

Reuşi fără prea multă osteneală şi destul de repede. Apoi, toţi se apucară să remonteze *Aerocul* şi să reunească cele patru părţi pe care le desfăcuseră la apariţia simunului. Şi pe măsură ce vedeau apropiindu-se sfârşitul acelei munci încordate, cei trei băieţi se grăbeau, fără să se gândească la oboseală, fără să murmure, cu o rezistenţă de care nimeni nu i-ar fi crezut în stare.

Cât pentru Marius şi Jean Bart, le trebuia într-adevăr un curaj eroic căci rănile lor, care nu erau încă cicatrizate, îi făceau să sufere. Şi ca să lupte împotriva slăbiciunii fizice le trebuia o mare forţă morală.

Raimondo îi încurajă mereu cu privirea, cu surâsul, cu vorba şi în faţa lui, care era şeful lor, ar fi preferat să moară de cât să cedeze ostenelii.

Dar un sfert de oră de repaos şi câte o înghiţitură de coniac, ordonate de Raimondo le folosi la toţi.

Şi se reapucară de lucru, cu hotărârea fermă de a nu-l mai lăsa până ce nu vor fi făcut totul.

Pe când săvârşeau această operă dătătoare de viaţă, Ţara groazei îşi termina propria sa operă de distrugere. Din depărtare bestii scârboase alergau, atrase de cadavre pe care instinctul lor le ghicea.

Hiene şi şacali umpleau pustiul de mugetele lor. Şi în aerul încălzit de exalaţiile terestre, roteau vulturii, gata să dispute şacalilor şi hienelor victimele tuaregilor şi chiar pe tuaregi, omorâţi toţi la olaltă, inocenţi şi vinovaţi, de simunul pustiitor, de simun, regele ţinutului groazei.

Dar, cei trei cercetaşi nu auzeau şi nu vedeau nimic. Remontând *Aerocul* se gândeau la viitor.

Care putea fi acel viitor, după un trecut atât de plin de

aventuri tragice?

Romanii din Roma antică, dacă s-ar fi izbit de la începutul unei expediţii de astfel de dificultăţi, ar fi renunţat desigur la ea, considerându-le ca prevestiri urâte şi s-ar fi grăbit să se reîntoarcă acasă. Dar, cei trei cercetaşi nu numai că nu se gândeau să renunţe dar erau gata să pornească înainte. Şi îşi spuneau, fără şovăire:

— Am plecat din Italia ca să trecem Atlanticul în aeroplan şi sa câştigăm premiul Carnegie. Vom trece Oceanul şi vom lua premiul!

Dar, în situaţia de faţă, dacă s-ar fi făcut prinsoare, mulţi ar fi pariat desigur contra celor trei cercetaşi!

Însfârşit la apusul soarelui, totul era gata. Pustiul era acum extrem de liniştit. Nici o adiere de vânt! Noaptea avea să treacă liniştită!

— Zău aşa, zise Marius! Am de gând să dorm cu pumnii strânşi! Dar, mai întâi, să mâncăm!

Lada din fundul nacelei fusese aprovizionată din abundenţa de către cantinierul garnizoanei din Mogadiscio.

Cei trei tineri, realmente istoviţi, avură o masă substanţială compusă din conserve de carne şi legume încălzite la o mică maşină de spirt pe care o aveau la ei. Şi ca băutură câte un ceai cald, în care Marius pusese mult zahăr şi câte puţin coniac, căci nimic nu reconfortează – şi fără a excita cum face cafeaua – ca un ceai bine zaharisit şi cu puţin alcool.

Apoi, cei trei prieteni se instalară în nacela. Aveau să vegheze, fiecare, câte două ore. Începu Raimondo şi după el, urmară Jean Bart şi Marius. Şi toată noaptea santinela de rând auzi nu numai mugetele şacalilor dar şi răgetele leilor.

Totuşi acele zgomote sălbatice ale pustiului nu treziră pe cei care dormeau şi nici un animal nu se apropiă de *Aeroc.* Fără îndoială că bestiile erau destul de ocupate să mănânce cadavrele victimelor simunului şi să şi le dispute între ele.

Şi dimineaţa, o dimineaţă radioasă, cei trei cercetaşi, reconfortaţi, odihniţi, plini de speranţă şi de încredere reluară calea aerului, spre noi aventuri şi spre gloriosul triumf: cel puţin aşa îi îndreptăţea să creadă, neînvinsul lor curaj!

A se citi urmarea acestor senzaţionale aventuri în broşura nr. 4 intitulată:

„BOTURILE ROŞII”

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 2 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI